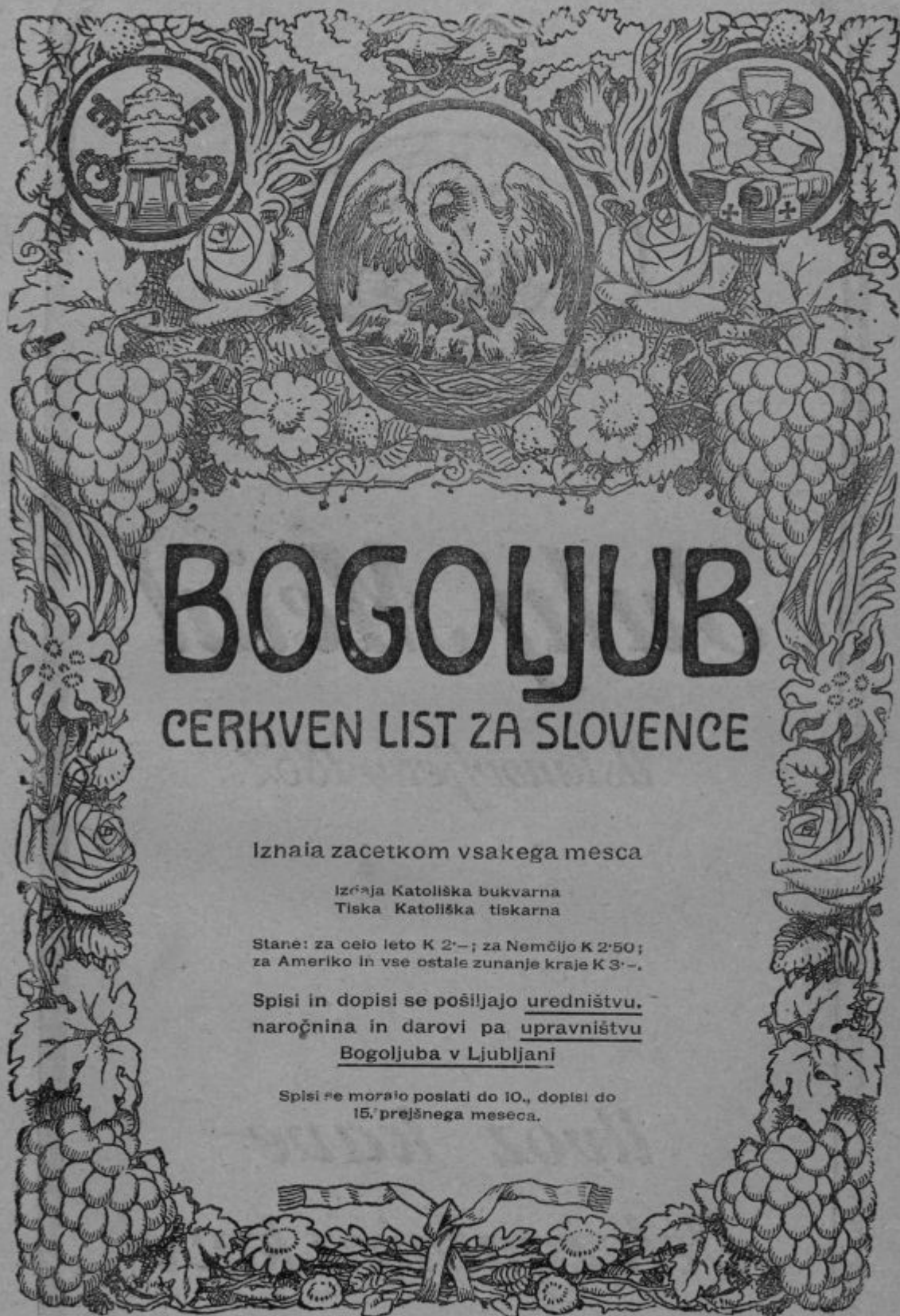

BOGOLJUB

CERKVEN LIST ZA SLOVENCE

Izhaia zacetkom vsakega mesca

Izdaja Katoliška bukvarna
Tiska Katoliška tiskarna

Stane: za celo leto K 2^{.-}; za Nemčijo K 2⁵⁰;
za Ameriko in vse ostale zunanje kraje K 3^{.-}.

Spisi in dopisi se pošiljajo uredništvu,
naročnina in darovi pa upravnistvu
Bogoljuba v Ljubljani

Spisi se morajo poslati do 10., dopisi do
15. prejšnega meseca.

Julij Meinl

Ustanovljeno 1862.

Uvoz kave
Veležgalnica kave

Največja in najstarejša tovarna lon-
čenih pečij in raznih lončenih izdelkov

AVGUST DRELSE

Mnogokrat
odlikovana

V LJUBLJANI

Mnogokrat
odlikovana

priporoča se slavnemu občinstvu in prečast. duhovščini v naročila na

štedilna ognjišča in peči

preproste in najfinejše, izvršene v poljubnih barvah in vzorcih najbolj
strokovnjaški, solidno in trpežno po najnižjih cenah. Zupniščem, samo-
stanom in šolam dovoljujem znaten popust.

3460

Ilustrovani ceniki na razpolago.

Denarni promet do 31. decembra 1909
čez 83 milijonov kron.

Najboljša in najsigurnejša
prilika za štedenje!

Stanje vlog dne 31. marca 1910
čez 21 milijonov kron.

Ljudska posojilnica

registrirana zadruga
z neomejeno zavezo

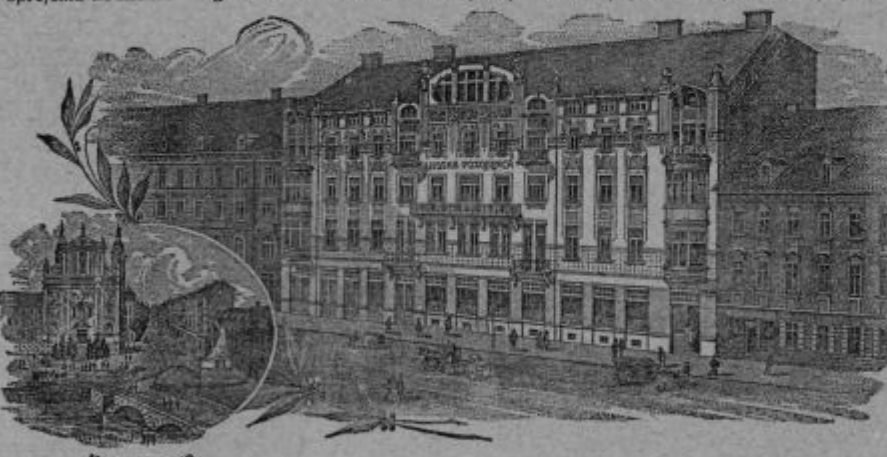
Miklošičeva cesta št. 6, pritličje, v lastni hiši nasproti hotela „Union“ za frančiškansko cerkvijo

sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. ure zjutraj do 4. ure popoldan ter jih obrestuje po 4 in pol odstotkov brez

kakega odbitka, tako da
prejme vložnik od vsa-
kih vložnih 100 kron
čistih K 4-50 na leto

Lastna glavni.
K 503-575-98

Hranilne knjižice se
sprejemajo kot gotov
denar, ne da bi se njih
obrestovanje kaj preki-
nilo. Za naložanje po
pošti so pošto-hranil-
nice na razpolo-
ganje. Sprejema tudi
vloge od svojih zadrug-
nikov na tekoči račun
ter daje istim posojila
proti vknjižbi z in brez
amortizacije, na osebni
kredit (proti poroštvu)
in zastavi vrednostnih
papierjev. Menjice se naj-
kulant. eskomptirajo.

MARIJIN TRG

Dr. Ivan Susteršič, predsed. Josip Šiška, stolni kanonik podpredsed. Odborniki: Anton Belec, posestnik, podjetnik in
trgovec v St. Vidu n L. Fran Povše, vodja, graščak, državni in deželni poslanec. Anton Kobi, posestnik in trgovec, Sreg
p B. Karol Kauschegg, v-leposestnik v Ljubljani. Matija Kolar, stolni dekan v Ljubljani. Ivan Kregar, svetnik trg. in
obr. zbornice in hišni posestnik v Ljubljani. Fran Leskovic, hišni posestnik in blagajnik „Ljudske posojilnice“. Ivan Pollak ml.,
tovarnar. Karol Pollak, tovarnar in posestnik v Ljubljani. Gregor Šlibar, župnik na Rudniku

Mesečni koledar za december 1910.

Dan	Godovi	Celodnev. češč. presv. R. T.		Razne slovesnosti
		ljubl. škof.	lavant. škof.	
1 Četrtek	Natalija dev. muč.	Ljub. Križanke	Maribor Sv. Jož	Usmilj. sestre
2 Petek	Bibijana, mučenica	Boh. Bistrica		
3 Sobota	Frančišek Ksaver, spozn.	Lozice		
4 Ned.	2 adv. Barbara, dev. muč.	Zagorje ob Savi	Lembah	Ruše
5 Ponedelj.	Saba, opat	Metlika		
6 Torek	Nikolaj (Miklavž), škof	Novomesto		
7 Sreda	† Ambrozij, cerkv. učenik	Mošnje	Sv. Lovrenc	Puščava
8 Četrtek	Prečisto Spočetje D. M.	Ljublj. stolnica		
9 Petek	Sirij, škof	Kamnik, žup. cerk.		
10 Sobota	Loretanska Matl Božja	Kokra		
11 Ned.	3. adv. Damaz, papež	Studenec	Sv. Križ	Selnica
12 Ponedelj.	Sinezij mučenec	Loka, tršulinke		
13 Torek	Lucija, dev. muč.; Otilija, dev.	Dražgoše		
14 Sreda	† kvat. Spiridijon, škof	Grahovo	O. sv. Kunig.	Sv. Marjeta
15 Četrtek	Kristina, devica	Zagradec		
16 Petek	† kvat. Evzebij, škof	Adlešiči	Sv. Barbara	
17 Sobota	† kvat. Lazar, šk.; Berta. vd.	Sorica	Sv. Martin	
18 Ned.	4. adv. Gracijan, škof,	Turjak	Sv. Peter	Šolske sestre
19 Ponedelj.	Pričakovanje poroda D. Marije	Lipoglav		
20 Torek	Peter Kanizij, spozn.	Sava		
21 Sreda	Tomaž, apostol	Krašnja		Sv. Alojzij
22 Četrtek	Demetrij in Honorat, muč.	Ovšice		
23 Petek	Viktorija, devica	Ljublj. Marijanišče		
24 Sobota	† Adam in Eva	Harje		
25 Ned.	Božic: Rojstvo Gospodovo	Vipava	Dev. Marija v	Mariboru
26 Poned.	Štefan, mučenec	Postojna		
27 Torek	Janez Evang., apostol	Vrh p. Vinici		
28 Sreda	Nedolžni otroci	Retče	Sv. Mart. Kamca	Stolna cerkev
29 Četrtek	Tomaž, škof	Semič		
30 Petek	David, kralj; Liberij, muč.	Košana		
31 Sobota	Silvester, papež.	Ljublj. bogoslovje		

Odpustki mesca dec. 1910.

1. Četrtek, prvi v mesecu. Popoln odpustek udom bratovščine presv. R. T. v bratovski oziroma farni cerkvi.

2. Petek, prvi v mesecu. Popoln odpustek vsem, ki gredo k izpovedi in sv. obhajilu in nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo na papežev namen. Udje brat. presv. Srca Jezusovega.

3. Sobota. Sveti Frančišek Ksav. Popoln odpustek udom bratovščine presv. R. T. v bratovski cerkvi; če te ne morejo brez velike težave obiskati, pa v farni cerkvi.

4. Nedelja, prva v mesecu. Udom roženvenške bratovščine trije popolni odpustki: 1. če obiščejo brat. kapelo in tam molijo na namen sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če je v bratovski cerkvi izpostavljeno presv. R. T., in tukaj nekaj časa molijo. — Udje bratovščine presv. Srca Jezusovega dobe popoln odpustek proti uavadnim pogojem.

8. Četrtek. Praznik brezmadežnega spočetja Marije Device. Tretjerednikom vesoljna odveza. Popoln odpustek: a) Udom bratovščine presv. R. T. v bratovski ali farni cerkvi, kakor 3. dan t. m.; b) udom brat. prečistega Srca Jezusovega v bratovski cerkvi;

izpovednik zamore namesto molitve v bratovski cerkvi določiti drugo dobro delo; c) udom bratovščine N. Lj. G. presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom roženvenške bratovščine; f) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; g) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; h) udom molitvenega apostolstva; j) udom Marijinih družb; k) udom družbe krščanskih družin; l) udom bratovščine za duše v vicah.

13. Sreda. Zvel. Janez Marion. Popoln odpustek onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

25. Nedelja. Božič. Udom III. reda vesoljna odveza. Popoln odpustek: a) udom bratovščine N. Lj. G. presv. Srca v bratovski cerkvi; b) udom roženvenške bratovščine v brat. cerkvi; c) udom živega rož. venca; d) udom škapulirske bratovščine karm. M. B., in onim, ki nosijo višnjevi škapulir; e) udom Mar. družb; f) udom družbe krščanskih družin; g) udom brat. za duše v vicah.

27. Torek. Janez Ev. Popoln odpustek: a) udom brat. presv. R. T. v bratovski ali farni cerkvi, kakor 3. dan t. m.; b) udom brat. presv. Srca J. v brat. cerkvi kakor 8. t. m.; c) udom brat. prečistega Srca Marijinega.

31. Zadnja nedelja v mesecu. Popoln odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

Sv. Karol Boromej.

K tristoletnici, kar je bil proglašen za svetnika.

4. novembra je njegov god in praznik, 1. novembra, na praznik Vseh svetnikov, pa je bilo tristo let, kar so mu izkazali »čast oltarjev«, proglasili ga slovesno za svetnika.

Ta tristoletnica se je sv. očetu Piju X. tako imenitna zdela, da so izdali o njej posebno okrožnico; okrožnico, ki je napravila med nasprotniki Cerkve, posebno med protestanti, dosti šuma. Okrožnica govori o pravi krščanski reformi, to je o prenovljenju in prerojenju krščanske družbe, kakor jo je ravno sv. Karol za svojo dobo in svojo škofijo izvedel.

Ker je bil »Bogoljub« v novemberski številki po poročilu o našem romanju v Sveto deželo zadržan, naj danes posveti nekaj vrst svetemu spominu tega velikega svetnika, da ne bo šla njegova tristoletnica neopažena mimo nas.

Karol Boromej je zagledal luč sveta 2. oktobra 1. 1538. Oče mu je bil Gibert, grof aronski ob Velikem jezeru (Lago Maggiore); mati Marjeta, gospá v resnici plemenitega duha in nežne pobožnosti. Karol je imel še enega brata, Miroslava, ki je umrl star 27 let, in sestro Kamilo, ki je bila poročena v Milanu. Oba sta živela in umrla v sluhu velikih krščanskih čednosti; Karol pa je postal žarna zvezda

na obnebu katoliške Cerkve. To je bil uspeh domače skrbne in pobožne vzgoje. Plemenita mati si je prizadevala vse, da bi si vzgojila pobožne, bogoljubne otroke. Zato jo je Bog poplašal, da je imela tako srečo v otrocih, da so ji časih prisilile solze ginjenja v oči, ko jih je opazovala, posebno Karola, ki je kazal že v nežni mladosti kali prihodnje velike svetosti. Delal je rad oltarčke in v družbi svojega bratca in sestrice po otroško opravljal cerkvena opravila. To so bila prva, otroška znamenja poznejše pobožnosti; z leti pa je postajala njegova pobožnost vedno resnejša in krepkejša.

Seveda je Karol kot grofji sin užival dobro, skrbno izobrazbo. S 16. letom je začel študirati pravo in z 22. leti je postal doktor cerkvenega in državnega prava. V vseh teh letih, ko dijaki kaj radi pozabljajo na Boga, se vdajajo veseljaštvu in razuzdanosti, je Karol prejemal sv. obhajilo vsak teden, se krepil s kruhom močnih, obenem pa se skrbno ogibal vsake slabe družbe in srečno odšel vsem vabljenostim sveta in mesa, ki so v teh letih najnevarnejši.

Ker je postal njegov stric, kardinal Medici, leta 1559. papež z imenom Pij IV., je dobival Karol hitro zapored visoke

službe in časti. 27 let star je bil že škof v Milanu; toda nele zaradi visokega sorodstva, marveč zaradi njegovih izrednih zmožnosti in njegove svetosti mu je šla škofovska čast in služba. Ravno kot škof je Karol Boromej eden največjih svoje vrste v zgodovini svete Cerkve.

Krščansko življenje je bilo takrat zelo na tleh. Duhovščina premalo izobražena in preveč svetnega duha, gospoda neverna, nižje ljudstvo nenravno, razuzdano. Zoper te napake svojega časa je nastopil Karol z neustrašeno gorečnostjo, neugnano delavnostjo in apostolsko modrostjo. Oznanjal je božjo besedo, pisal, prirejal shode in sinode, zidal semenišča, krasil cerkve, obiskoval župnije, prenašal telesne muke in dušne bridkosti, ne hvaležnost in žaljenja, dokler ni prenovil svoje škofije popolnoma, da je bila zgled in vzor vsem drugim.

Pa ne samo za svojo škofijo, za celo Cerkev je Karol skrbel in si nabral velikih zaslug. Cerkveni zbor (koncil) tridentinski, največji vseh koncilov, katerega je sklical papež Pavel III. leta 1542, je bil zaradi neugodnih vnanjih razmer prekinjen; zborovanja in posvetovanja so se ustavila. Tedaj je pa Karol Boromej zastavil svoje moči, spravil leta 1561. zborovanja zopet v tek, ki so se po njegovem vplivu tudi srečno končala in Cerkvi neizmerno lepega sadu rodila.

Kakor je pa Karol zborovanja koncila privedel do srečnega konca, tako je tudi njega sklepe najhitreje in najvestneje izvrševal. Koncil je imel prenoviti in premladiti Cerkev »na glavi in na udih«. Zato je Karol začel pri glavi, to je: pri samem sebi. Od miral je vedno bolj svetu, ljubil samoto, odrekal si celo vsako dovoljeno veselje, molil mnogo in goreče, pokoril svoje telo s postom in bičem. Vso nepotrebno potrato je odpravil, nepotrebne služabnike odslovil, sebi odrekel najpotrebnejše in delil obilno miloščino.

Bil je mož, ki ga je Gospod postavil na svečnik, da preganja temo svoje do-

be; kvas, ki je prešinil in prenovil Cerkev svojega časa.

Ni živel mnogo časa, pa izpolnil je veliko let. Šele 46 let star se je z veselim srcem in licem poslovil od sveta. »Glej, Gospod, že prihajam; pridem kmalu!« je govoril zvečer 3. novembra 1584 in kmalu nato izročil svojo sveto dušo v roke Stvarniku. 1. novembra l. 1610 ga je papež Pavel V. proglasil za svetnika.

Tega velikega in svetega moža stavi-jo sv. oče Pij X. kot vzor sedanjemu človeštvu. Vjema se njegovo življenje in stremljenje z geslom sv. očeta: Vse v Kristusu prenoviti. Sv. Karol Boromej je res prenovil v Kristusu svojo škofijo in deloma celo Cerkev. — Tudi mi pomagajmo sv. očetu prenavljati svet v Kristusu! Te razne uredbe in naprave novega časa, ki jih imamo sedaj pri nas: Marijine družbe in družba treznosti, razna krščanska društva, razni shodi in sinode, češčenje sv. R. Telesa, pogosto sv. obhajilo, ki nam jih priporočajo papež in škofje, vse to ima prav ta namen: prenoviti svet v Kristusu. Kakor domači otroci, ko le nekoliko odrastejo, pomagajo očetu pri delu, tako mi kot otroci velike družine sv. Cerkve pomagajmo vsak v svojem kraju in vsak po svojih močeh svet v Kristusu prenavljati s tem, da priporočamo, podpisamo in sami gojimo vse te odloke, uredbe in naprave, ki nam jih novejši čas priporočajo ali zaukazujejo cerkveni predstojniki.

Pri tem moramo pa na eno paziti, namreč da pri tem ne pozabimo sami nase. Sv. Karol Boromej je tudi sam pri sebi pričel; dasi prenovljenja ni bil toliko potreben, je vendar najprej sam sebe skušal kar mogoče spopolniti in posvetiti. Sam svet in velik v čednostih, je delal velike reči tudi na drugih.

Naš čas potrebuje ravnotako kakor Karolov — reformatorjev, »prenavljavcev«. Hodimo — četudi daleč za njim — po njegovih stopinjah!

PRESVETO REŠNJE TELO.

Vsakdanje sv. obhajilo v Indiji.

Neki nemški list (Sendbote) poroča, da je govoril misijonar P. Herando v jezuitskem konviktu v Inomostu mladim gospodom o pogostnem in vsakdanjem sv. obhajilu — po svojih skušnjah, ki si jih je nabral kot prednik zavoda v Maduri v Indiji.

P. Herando je bil tam 25 let prednik zavodu in, kakor se je večkrat sam izrazil, je z lastnimi očmi videl in z lastnimi rokami lahko otipal, kako čudovite učinke ima vsakdanje sv. obhajilo med vročerkvnimi mladimi Indijanci. Bilo je ganljivo slišati častitljivega starčka s tresočim glasom, ki je z vso odločnostjo zatrjeval, da se ni dolgo vrsto let v njegovem zavodu storil noben smrtni greh. In to je veliko rečeno z ozirom na število 150 gojencev v starosti od 14.—20. leta.

Prav zanimiva je prigodba, kako je prišlo vsakdanje prejemanje sv. obhajila v zavodu v navado. Nekega dne pride živahen deček k P. Herandu s prošnjo: »Oče, jaz bi šel rad vsak dan k sv. obhajilu.« P. Herando: »Kaj ti pride vendar na misel; kako si prišel do take želje?« — Deček: »Naš katehet so nam danes pripovedovali v šoli o čudovitem učinku prejetja sv. obhajila; zato bi tudi jaz rad postal tako dober kakor oni, ki prejema jo sv. obhajilo vsak dan.«

P. Herando mu zaenkrat ni dovolil. Ker je pa deček vedno prihajal z isto prošnjo, mu je končno le dovolil prejemati vsakdanje sv. obhajilo. Obnašanje tega dečka je postalo od časa, kar se mu je dovolilo vsakdanje sv. obhajilo, tako zgledno, da so ga vsi njegovi součenci ljubili in častili kot angela. Na velikanško začudenje P. Heranda stopi pred

njega neko jutro najporednejši učenec s prošnjo, da bi smel prejemati vsak dan sv. obhajilo. Obetal je, da hoče tudi on biti tako priden kakor je njegov součenec. P. Herando je napravil poskušnjo in posrečilo se mu je izvrstno. Nihče ni hotel za najporednejšim učencem zaostati in kmalu je naraslo njih število na 30. Vsakdanje sv. obhajilo te mlade čete je vzbudilo pri predstojnikih strah, da bi kdo izmed njih vendar ne prejemal sv. obhajila ponevrednem. Častiti soprobratje P. Heranda so se bali za čast presvetega zakramenta, zato so poskušali to odpraviti. P. Herando je bil neomahljiv; kolikor dalj časa je opazoval čudovite učinke pri svoji mladi četi, tem manj je dovolil temu kaj nasprotovati.

Tako se je v zavodu nadaljevalo vsakdanje prejemanje sv. obhajila. Neki tujec, ki je prišel na obisk, vpraša, ko je prišel iz šole, P. Heranda: »Kaki mladenci so vam to! s tako jasnim obrazom in živimi očmi! Povejte mi, katero sredstvo rabite pri svoji vzgoji?« — P. Herando mu odgovori: »To so sadovi vsakdanjega sv. obhajila.« — Tujec odgovori: »Sedaj razumem vse.« Neka nalezljiva bolezen jih je pobrala 25 iz te čete, toda vsi so umrli s prijaznim smehljanjem na ustnicah. Ugovori, ki se navadno slišijo proti vsakdanjemu obhajilu, posebno pri mladini, so tudi P. Heranda privedli do pomislekov. Sedaj po 25letnih skušnjah je popolnoma prepričan, da so prazni. Na ugovor, da je nevarnost nevrednega obhajila zelo velika, je opomnil izkušeni misijonar: »V teh 25. letih nisem poznal nikogar, ki bi se dal dalje časa nevredno obhajati; po svojih obilnih

izkušnjah si upam postaviti pravilo: Čim večje število obhajil, tem manjše število nevrednih.« — Najnavadnejši ugovor, da postane namreč vsakdanje sv. obhajilo nekaka navada, je stavil P. Herando sam enemu svojih gojencev. Boljše ni mogoče zavrnilo tega ugovora, kakor je to storil mladi Indijan: »O, oče,« je odvrnil začuden mladenič, »navada! Kako bi bilo to mogoče, če se mora človek ves dan boriti za to, da drugi dan lahko prejme sv. obhajilo?« Radi se tudi izgovarjajo proti vsakdanjemu sv. obhajilu z mladeniško nepremišljenostjo in raztresenostjo. Na to je mislil tudi P. Herando. Kar je nekoč po sv. maši videl, kako je neki mladenič obračal glavo na vse strani. A ob 9. uri, tako je pripovedoval P. Herando, je pri-

šel mladenič k meni v sobo in vprašal: »Ali se smem bičati, oče?« — »Zakaj pa, ljubi moj?« — »O, oče, danes po sv. obhajilu mi je prišlo na misel: Jezus, nedolžni, se je dal za nas bičati; ali naj bi se tudi mi grešniki ne bičali za Jezusa?« P. Herando je še pripomnil: »Mogoče je fantič prišel do tega takrat, ko je na klopi obračal glavo na vse strani. Ta dogodek se mi je zdel kot nekak opomin od strani Boga, naj bi se ne dal odvrniti od vsakdanjega sv. obhajila pri svojih gojencih. In res se nisem dal. Pobožna navada je v zavodu ostala in se še vedno nadaljuje.

Tako v Indiji. Kar je tam mogoče in dobro, bi morda pri nas ne bilo nemogoče in slabo. — — —

Ob tabernakelju ni zime.

Kako ste hitri, pevčki moji,
kako se vam mudi odtod;
še krizanteme niso vzcevele,
pa se pripravljate na pot.

Na solnčnejasni jug vas vleče,
tam pinija vam spleta gaj;
tam vas deviška mirta čaka,
o tam ni zime, tam je maj.

Citrona se bo priklonila
globoko do razgretih tal,
ko boste tam pod modrim nebom
zapeli prvi svoj koral.

O, tam bo vaša pesem lepša,
saj z žarki prepojen je zrak,
in kjer je solnce, kjer je cvetje,
o, tam je tudi spev gorak.

* Zato hitite, ptički ljubi! —
A meni treba ni na pot —
ob tabernakelju ni zime,
zato nikdar ne grem odtod.

S. Elizabeta.

Moja ciklama.

Torej tudi ti umiraš,
moja ljubljena ciklama!
V zemlji, ki te je rodila,
se ti že odpira jama.

V celici sem te gojila,
v celici te negovala,
tvoje krone rožnordeče
sem se srčno radovala.

Vsako jutro sem preštela
tvoje cvete, tvoje liste,
in na okno sem te dela,
da si pila žarke čiste.

Tebi se ni bilo bati,
da ti slana cvet razdene,
v celici samotni moji
nikdar sape ni ledene.

Le ljubezni sem ti dala;
koliko, to veš ti sama;
kaj je naju dve zvezalo,
veš najbolje ti, ciklama.

Ni mi drago, ni mi ljubo,
da umiraš, cvetka mila,
pa kaj čem, saj tudi meni
kupljena je že gomila.

S. Elizabeta.

Sreča vseh sreč.

V zlatu se kopljejo sinje gore,
solnce kraljevo krono jim spleta,
sladko večernico slavčki drobe,
pesem je nova, nikoli še peta.

V blaženem miru pojema že dan,
kakor če duša sveta umira;
lep je trenutek, neskončno svečan
kadar narava poglede zapira.

Lepa je bila narava tedaj,
ko jo je solnce polno zlatilo;
tisočkrat lepša pa je sedaj,
ko se pripravlja, da bo zatnilo.

Kakšen bo meni prisojen večer?
Bo li kaj luči, solnca in petja?
Temnih oblakov ne bo li nikjer?
Bo li za mano na poti kaj cvetja?

Kakor Bog hoče in kar mu je všeč,
v volji njegovi moja se skrije;
eno bi bila mi sreča vseh sreč:
to, da odidem ob roki Marije.

S. Elizabeta.

Prstan in svetinja.

Stara povest za mlade ljudi. Spisal Silvin Sardenko.

XII.

Vse se izpremeni.

Nekatere gore so take, če pade megla nanje, se ne razkadi z lepa z njih. Tako je bilo tudi z Rupnikovo kočjo na Borovju. Odkar se je Jerica napotila na tuje, ni bilo več veselja pod Rupnikovo streho. Četudi se je Jerica zopet vrnila, vendar žalost ni hotela od hiše. Nasprotno, z Jeričino vrnitvijo se je žalost le še pomnožila.

Dekle je nekaj tednov še opravljalo gospodinjska in druga opravila, a naposled je leglo in se ni več pokazalo iz svoje ozke temne čumnate. Kal bolezn, ki se je zajedla vanjo, ko je bila Jerica še v ječi, se je razpasla po vsem telesu. Jerica je hiralala dan za dnem.

V tem času je imela dovolj grenke prilike, da je premišljevala svojo minulo mladost.

»O, zakaj sem šla iz družbe!«

Težek vzdih se ji je izvil iz hripavega grla. Zamislila se je v zarjo srečnih dni v Marijini družbi.

»Ah, ti zlati trenutki! Nedelja je bila. Pa smo šle doli v Malo dolino in smo se v družbi in družbeni sobi veselile in pele, pele in veselile. Marijin praznik je bil. Solnce se je smejalo skoz cerkvena okna, kakor bi svetilo samo nam. Bele rože so dehtele na oltarju, kakor bi dehtele samo nam. Marija se je s stranskega oltarja ozirala proti nam, kakor bi hotela reči: O, saj vem, da ste moje! Naše duše so bile srečne, kakor da so plavale v malih nebesih. Ah! Ti zlati časi!«

Jerica je za trenutek zaprla oči. Tam zunaj pa je naletaval prvi novemberski sneg. Bele snežinke so vršale mimo okna, kakor lepe misli z visokih krajev. V oknu je stal rožmarin poleg nagelna. Rož-

marin je z živo barvo zelenel, nagel pa je povešal porumenela stebila in ovenele liste. Bil je mrtev, zakaj zamorila ga je poznojesenska slana.

»O, zakaj sem šla na tuje!« je Jerica vzdihnila in se zamislila vnovič.

»Ah! Ti temni dnevi! Mater sem pustila, in ko sem se vrnila, ji je skrbna starost že popolnoma pobelila lase. Domačo vas sem ostavila veselih in rdečih lic; a tuje mesto mi je vzelo cvetje in s cvetjem tudi veselje. Dobre prijateljice sem zavrгла in našla sem družbo bolnih in strupenih, potrlih in zaprtih v gladnih ječah. Ah! Ti temni dnevi!«

Zunaj pred ognjiščem pa je Rupnikova mati pripravljala in kuhala zdravila za bolno hčer.

»Te-le reči ji zavri!« je dejala izkušena domača zdravnica, Pripotnica. »Bolečine ji bo vsaj olajšalo, rešiti je tako ne morejo več ne tavžentrože, ne tavžent zdravnikov.«

Rupnica je še vseeno upala, da Jerica ozdravi. Materino srce se je le težko sprijaznilo z mislijo, da bo moral njen otrok umreti.

»Poskusi še enkrat!« je velela hčeri, ko ji je prinesla zdravilnega čaja.

Hči je izpila par požirkov.

Mučno je zaklopotala tekočina po grlu in goltancu. Jeričine moči so bile pri kraju.

Mati se je obrnila v kot in jokala.

»Mislila sem, da boš pokopala ti mene, pa bom jaz tebe.«

»Samo da me pokopljete kot spokorno!«

»Še enkrat grem po gospoda.«

In šla je Rupnica v Malo dolino in pripeljala gospoda, da je bila Jerica še enkrat previdena s svetimi zakramenti.

»Sedaj sem popolnoma mirna!« je dejala materi. »Sedaj se ne bojim pogledati smrti v obraz.«

»Pa se zato jaz toliko bolj bojim zate.«

»Ne bojte se, mati, za moje življenje! Samo odpustite mi, da sem si ga sama prežgodaj končala.«

»Odpustim, Jera; kakor ti je, upam, tudi Bog odpustil.«

Jerica se je ozrla proti stropu. Tihe solze so ji zablesketale v očeh, v srcu pa je ihtela skesana spokornost.

Mati je stopila venkaj in postala na pragu, obrnjena proti cerkvi sv. Ambroža.

Ko je zagledala zvonik, je tesna bojazen objela njeno srce.

»Kmalu ji bodo zvonili borovski zvonovi, kmalu!« je pomislila in bolj padla, kakor sedla na gabrovo klop pred vežjo.

»Kaj jokate mati?« je vprašal Češminov pastir Nejko, ki je mimo prignal svojo čredo iz vaške »kotle«, kjer so napajali živino.

Rupnica ni mogla odgovoriti.

»Kaj jokate, Rupnikova mati! Pogledajte! Jutri bo lepo vreme. Križka gora je vsa v zarji.«

»Prav, če je, Nejko!«

»Ali niste tega nič veseli? Sneg se je skujal, in zima bo krajša.«

»Če je dočakam, zame bo dolga, dolga.«

»Pod borovskim zvonom bo za vse enaka!« je nadaljeval zgovorni pastir, ki je poznal samo veselje in naravo okoli sebe, a ne človeške duše in njene žalosti. »Bodite veseli, mati!«

»Le sam bodi vesel! Lahko noč, Nejko!«

Pastir je odkorakal za čredo in veselo zavriskal in zapel:

»Mrzla zima že prihaja,
po dolinah led nastaja;
čas je, da bi sankat šel,
pa mi spak je sanke vzel.«

Prijetno se je razlegal Nejkov glas skoz vaško ulico. Tudi Jerica ga je slišala. Tako je na življenje poti. Kadar smo žalostni, kakor nalašč se oglasi kje vesela pesem, da nam je pri srcu še huje.

Jerica je blagrovala Češminovega pastirja, ki ga je takoj spoznala po glasu.

Blagrovala je borovsko mladino, ki se bo, kakor vselej, tudi letošnjo zimo radovala s sankami tam gori po griču. Pri tem pa se je spomnila nizkega in ozkega grička tam doli v Mali dolini, kjer bo počivala ona.

»Mora že tako biti«, se je tolažila. »Saj bodo časi, bežali tudi nad mojim grobom in drugi pridejo za mano. Vsi

drem traku, — spomin na Marijino družbo.

„Glej, svetinjo!“ je zašepetala Rupnica in se spomnila, da jo je ona sama tja gori zateknila takrat, ko se je rajna hči odpovedala družbi.

„O, da bi bila ostala v družbi! Prišlo bi drugače. Ali ne bom te sodila, Bog te je že sodil.“

Katoliška cerkev v Bosni.

smo, kakor zrno, odmenjeni za v zemljo. Prah in pepel bomo vsi; eni preje, drugi pozneje. Ali prah bomo vsi.«

Preteklo je nekaj dni.

Na god svete Lucije je Potiskova Liza, mrliška čuvajka, ustavila uro v Rupnikovi hiši ob devetih dopoldne, v znamenje, da je takrat izdihnila Jerica.

Ko so pripravljali mrtvaški oder in je Rupnikova mati segla v kot po križ, ki naj bi se dvigal iznad zglavja, je padla s trnjeve krone Jeričina svetinja na mo-

Uprla je svoj pogled v sliko na svetinji.

„Nikar je ne zavrzi, Mati! Saj je obžalovala, da je zavrгла tvojo svetinjo. Sprejmi jo v družbo svojih izvoljenih, saj te je tudi ona vnovič izvolila za svojo Mater. Ti pa, drobna svetinja, čeprav ne smeš na modrem traku krasiti njenega vratu, tako da bi druge videle in rekle: „Predrznost! Saj ni bila več Marijina hči.“ Vendar te natiem skrijem k njej v rakev. Ti si bila priča njene rožne mla-

dosti, pa bodi še priča njene grobne trohnobe.“

Poljubila je svetinjo in jo zateknila Jerici pod ruto za vratom.

Potiskova Liza je vzela izza okna rožmarin in ga postavila tik ob križu nad zglavljem. Nagel pa je vrgla z okna, ker je videla, da je ves zvenjen in suh.

„Ž njo si cvetel, ž njo si usahnil“ je mrmrala, „pa pojdi še ž njo od hiše!“

Zvon sv. Ambroža je žalostno zaklenkal in naznanil Borovcem, da je spet en človek manj med njimi. Kdo je tisti, ni bilo treba dosti izpraševati, saj je že vse Borovje pričakovalo skorajšne smrti v Rupnikovi hiši.

Podiravčkova Neža je prihitela prva na kraj prerane smrti.

„Jemnasta!“ je dejala Potiskovi Lizi, ker sta bili slučajno sami v sobi, „smrt pa res nič ne izbira. Mlad more, star pa mora umreti. Jemnasta, škoda je bo Rupnici. Pa saj je sama kriva. Vse ji je dovolila.“

„Molčiva, Neža! Mrliči se ne morejo zagovarjati.“

„Saj nič ne rečem, samo pravim, da bi tako rane smrti ne bilo treba. Jemnasta, šele dvaindvajset pomladi je videla.“

„Moli zanjo, da bo gledala še večno pomlad.“

Neža je utihnila, odmolila par očenašev, pokropila in odšla v trdni veri, da ima njo, Nežo Bog zelo rad, ker jo pusti še tako dolgo živeti...

K mrtvaškemu odru Rupnikove Jerice je prišla tudi njena nekdanja prijateljica, mlada Češminka, Osolnikova Anica.

Začudeno je gledala v upadli obraz na mrtvaškem odru, kakor da ne more verjeti, da je to — Jerica.

Ona vesela, živahna, šaljiva in zgovorna družabnica. Kamor je šla ona, povsod je šel smeh za njo. Tovarišice so jo ljubile, ker je znala vedno, čeprav bi bili dnevi še tako dolgočasni, povedati kako veselo besedo. Zdelo se je, da zanjo nista odmenjena ne smrt, ne grob. In vendar

je morala pasti pod smrtno koso še preje, ko druge.

Anici se je milo storilo pri srcu. Solza žalosti nad prerano smrtjo ji je zablestela v očesu in za prvo solzo še druga in tretja...

Iz njih se je zlila ena sama, velika solza in kanila je Anici na sklenjene prste — na poročni prstan njen.

To je bil tisti Lovrov prstan, ki je po njem nekoč zahrepenela Rupnikova Jerica. To je bil tudi prstan, zavoljo katerega se je odtujila Marijini družbi, da bi se približala poročnemu dnevu. To je bil tisti prstan, ki ga ni mogla doseči in zavoljo tega je v jezi in tugi pustila Marijino svetinjo in odšla z doma iskat drugega prstana.

Ali našla ni nobenega.

Oni prstan pa, po katerem je najprej zakoprnela, se je svetil na roki njene prijateljice Anice, ki sedaj stoji ob njenem mrtvaškem odru in plaka...

Svetinja pa je skrita pod Jeričinim vratom, kakor bi se sramovala, da bi blestela na prsih one, ki se je je v življenju sramovala.

Jerica je bila med borovskimi dekleti prva, ki se je razveselila, da se ustanavlja v Mali dolini Marijina družba; a danes ni niti zadnja med njimi.

Jerica je bila nekoč med vsemi družicami najkrepkejša in najčvrstejša, kakor da ji je odmenjeno, da pojde zadnja z Borovja; a šla je prva na tuje in sedaj še — v prerani grob.

Preveč tesnih in resnih misli se je vzbujalo v Aničinem srcu, da bi mogla moliti.

Žalostna je odšla. Njena duša pa se je s tihim občudovanjem zatopila v nerazumljiva pota božje previdnosti in skrivnostnega Marijinega varstva.

„Ni vseeno!“ si je rekla, „biti ali ne biti v Marijini družbi!“

Drugi dan proti večeru so nesli Jerico pokopat doli v Malo dolino.

Pogreb, seveda, ni mogel biti tako lep in veličasten, kakor nekdanj pogreb Kotni-

kove Tince. Poleg tega je nizko povezneno nebo snežilo neprestano v obilnih in debelih kosmičih. Vse gole veje in redke meje je že pokrnil z biserno odejo, da so bile lepše videti. Tako zakrije Bog v svoji usmiljenosti vse, kar je spokorni človek kdaj zagrešil.

Vse mine in vse se izpreminja.

Še pomnimo oni davni zimski dan, ko so šla borovska dekleta po zasneženi poti doli v Malo dolino, da se vpišejo v družbo Marijino.

Rupnikova Jerica je bila najveselejša in najglasnejša. Norčevala se je iz Pograjčeve Pavle, da jo je zmótil in zmešal fantovski svet, zato ne mara za dekliško družbo. Šalila se je tako, da so se ji vsa dekleta smejala, in je Strniševa trinastletna Franca poslušala z ušesi, očmi in z usti.

Ali kolo časa se je zasukalo in prišlo je spodaj, kar je bilo prej zgoraj in stalo je zgoraj, kar je preje ležalo spodaj.

Rupnikovo Jerico so nesli pokopat, Pograjčeva Pavla pa je šla za njenim pogrebom kot Marijina družabnica.

Sadarjevo Meto je ta čudovita izprememba pretresla s toliko resnostjo, da je Tratarjevi Lenki, s katero je šla v paru za pogrebom, dejala v tesnem strahu:

„Kdor stoji, naj gleda, da ne pade.“

Tratarjeva Lenka je morala šele pomisliti, kaj pomenijo te besede.

Tiho so ihtela dekleta, ko je padala prst na rakev v ranem grobu, samo Rupnica je glasno ihtela.

* * *

Časi so bežali nad Jeričinim grobom. Kmalu so prinesli za njo tudi njeno mater. Svoje skromno imetje je zapustila Rupnica vnukinji, Strniševi Franci.

Kočo je kupil Podiravček za zadnje denarje, ki so mu še ostali, ko so mu prodali lepo in obširno posestvo.

Godec Živko se je s svojo harmoniko naselil v bližnjih Goricah, kjer je bila mladina bolj nemirnih in nepočakljivih petá.

Češminova Reza je gospodinja na Osolnikovem domu. Mladi Osolnik ne more prehvaliti skrbnosti in pridnosti svoje žene.

Sadarjevi Meti so lansko jesen vozili bogato balo k Pograjčevim. Stari Pograjec pa šteje in šteje stare petice, da se ne bi kje uštel.

Tratarjeva Lenka služi v mestu že leto dni, a klobuka še ne nosi.

Mlada Češminka, Osolnikova Anica, je postala srečna mati dveh ljubkih otrok.

Češminov pastir Nejko je tudi že popolnoma dorasel in se pridno ženi. Pravi, da je že vse pripravljeno, samo neveste še nima. Če ga vprašajo: „Nejko, kdaj bo poroka?“ jim odkritosrčno odgovori: „Se še ne mudi...“

Pograjčeva Pavla pa je ravnokar nevesta. Čez teden dni pojde k poroki z Gorjančevim Štefanom. Takrat jo bosta veselila in krasila prstan in svetinja.

(Konec.)

Adventne misli sv. Hieronima.

Kolikorkrat se zmislim Betlehema, se začne moje srce s sladkimi pogovori razgovarjati z Detetom Jezusom, ki je ležalo v jaslích.

Jaz izpregovorim: »Ah, gospod Jezus, kako trepečeš za moje izveličanje! Kako naj Ti povrnem?«

In zdi se mi, da mi Dete odgovori: »Nič drugega ne zahtevam, moj ljubi Hieronim,

kakor da oznanjaš: »Čast Bogu na višavah!« Še bolj se bom ponižal na Oljski gori in na križu.«

Jaz nadaljujem: »Moram Ti kaj podariti, ljubo Detece; dal Ti bom vse imetje!«

Dete odgovori: »Nista li mar nebo in zemlja moja last že od zdavnaj? Ne potrebujem tvojih darov; daj jih ubogim in tako jih bom sprejel, kakor bi jih dal meni samemu.«

Jaz: »Rad storim to; vendar hočem Ti nekaj pokloniti za Tvojo osebo; sicer umrem srčne bolestiti!«

Dete Jezus odgovori: »Ker si že tako radodaren, ti povem, kaj želim od tebe: daruj mi svoje grehe, nemirno vest in strah pred pogubljenjem!«

Jaz: »Kaj pa nameravaš ž njimi storiti?«

Jezus reče: »Sprejel jih bom na svoja ramena; saj je to moje veselje, da ti odvzamem

grehe, potolažim tvojo preplašeno vest ter odvrnem pogubljenje od Tebe!«

Jaz se srčno razjokam ter vskliknem: »Oh, Detece, ljubljeno Detece! Kako si mi ganilo srce! Mislil sem, da hočeš dobrot od mene, pa zahtevaš le, kar je pri meni hudobnega. Toraj: sprejmi, kar je mojega in daj mi, kar je Tvojega (zaslužnje Tvoje); potem sem bogat, miren in varen.«

Pazite na svoje otroke!

Učiteljica, ki je mnogo let delovala v šoli pri mladini, je pripovedovala sledečo resnično dogodbico, katero je doživela sama:

Mnogokrat sem videla malo, plavolaso Marjanico, katero je mati ali starejša sestra vodila s seboj zdaj v prodajalno, zdaj k peku ali mesarju. Majhna je bila še ta deklica, a nad vse ljubka! Vsakokrat me je, kot svojo prihodnjo učiteljico, vljudno pozdravila.

Jeseni leta 1901. je Marjanica morala prvič v šolo. To je bilo veselje zanjo! Iz oči ji je sijala radost, ko je s svojimi knjižicami v torbici stopila v šolsko sobo. A v šoli je bilo treba svojo voljo upogniti in to je ni stalo malo truda, akoprav je bila doma dobro vzgojena. Takoj, ko je minulo prve pol ure, je snela svoj plašček s kljuko na steni in rekla, kot bi se hotela upravičiti: »Zdaj grem domu!« Tako odločno kot ona, sem rekla tudi jaz: »Čakaj, šla bodeš z drugimi!« A, ko je preteklo zopet pol ure, se vnovič oglasi: »Gospodična, zdaj grem pa res domu!« ...

Malo težko se je privadila Marjanica šoli, a privadila se ji je tako, da je bila v šoli najraje. Učila se je lahko in pridno. Njena pisava se je odlikovala od vseh drugih. Otroci so ljubili pridno Marjanico, da, deklice so celo tekmovala med seboj, katera bode nje prijateljica. Celo porodni dečki so z nekim spoštovanjem zrla na pridnega otroka. Akoprav še ni bila dolžna hoditi k ročnim delom, vendar sem jo na prošnjo matere učila plesti. Kako

lepo in čedno se je vrstila zanjka za zanjko, kako kmalu je s svojimi drobnimi prstki ustvarila nogavičico! Ni čuda, da jo je moral imeti vsakdo rad, starši in učitelji, zlasti, ker se to dekletce ni prevzelo kljub vsej hvali.

Nekoč je Marjanica dobila še enega bratca. Od tedaj je bila njena mati še bolj obložena z delom in ni mogla toliko paziti na druge otroke kot poprej.

In glej! Kar opazim nekoč, da deklica ne piše več lepo, da pogosto joče in napačno odgovarja v šoli. Ko jo posvarim, joka še bolj in se trese po vsem životu. Vprašujem jo, kaj ji je, a ne spravim drugega iz nje, kakor: »Ne morem drugače!« Žalibog, da ni postalo bolje. Pri pletenju nogavice zapazim, da je Marjanica pregledala kar pet do deset zanj — jokala je in se tresla neprenehoma.

Takoj se mi je zdelo, da vsega tega ni kriva otrokova zanikernost. Pokličem njeno mater. In kaj zvem? Žena mi pripoveduje, da je imela doma na polici shranjeno steklenico brinjevca, katero je Marjanica našla in jo skrivaj v nekaj dneh izpila. — Strašno! Sedemletno dete zastrupljeno z alkoholom! — Prigovarjala sem materi, naj gre z Marjanico k zdravniku. Šla je — a bilo je prekasno. Deklica je postajala od dne do dne slabša, — prišlo je tako daleč, da so jo morali oddati v norišnico na Studencu pri Ljubljani. Le malo tednov po tem pa je prišlo poročilo, da je nesrečna Marjanica umrla ...

Ubogo dete — ubogi starši!

Koliko nesrečo je povzročila ena steklenica alkohola v tej dobri družini! Ko bi pa hotel človek popisati vse gorje, ki ga je alkohol prinesel med človeštvo, moral bi napisati na stotine knjig, katere bi jasno pričale, koliko ljudi je stiral alko-

hol v norišnice, koliko v bolnice, pa tudi, kolikim je prerano izkopal grob na pokopališču. In vzlic temu se za alkohol žrtvuje toliko milijonov kron — da, mnogokrat trdo in težko prisluženih kron!

Marijanski kongres v Solnogradu in naša Bosna.

Mnogo lepega in vzvišenega smo videli in slišali udeleženci marijanskega kongresa v Solnogradu. A najbolj je nam seglo v srce sledeče:

Poslednji popoldan je kot najzadnji govor shoda Marijinih družabnikov bil naznanjen govor grofice Ledohowske: Kako naj marijanski družabniki delajo za misijone. Ko je bila plemenita gospa končala, naznani predsednik še enega govornika P. Antona Puntigama iz družbe Jezusove. Velik šum in navdušeno ploskanje po obsežni dvorani je bilo znamenje, da imenovani govornik šteje že dokaj prijateljev in znancev med navzočimi Marijinimi otroci. Prav; kdor je bil lansko leto na enakem shodu na Dunaju, je tam videl in slišal gorečega apostola Bosne ter si morda nesel tudi na dom njegovo knjižnico: »Naša bodočnost v Bosni«.

Na govorniški oder stopi med tem dobri oče Puntigam z rdečo bosansko čepico na glavi. Njegova oseba od nog do glave je bila nekaka živa slika tega, kar je govoril.

»Imam čast predstaviti se kot pristni Bošnjak,« je začel. Potem pa približno tako-le nadaljeval: »Kamorkoli pridem, povsod me povprašujejo, kako se nam godi zdaj po združenju Bosne z Avstrijo, in odgovarjam jim po pravici: »Turkom dobro, Srbom izvrstno, nam katoličanom pa slabše nego pred aneksijo! (Glasi ogorčenje po vsej dvorani.) Naj govore dejstva! Jaz sem se trudil mnogo let, da sem navdušil mlade Bošnjake in jih pripravil za duhovski stan. Ko so bili posvečeni, jih pošlje nadškof ven med ljudstvo ter

jim odmeri vsakemu svojo župnijo. Mlad duhovnik gre poln svete vneme v eno izmed izročeni mu vasi, tam si najme kako kmečko hišico, ki ima eno ali dve sobi. Ta hišica je sedaj župnijska cerkev, župnišče, mežnarija in šola vse obenem. Kristjani so v Bosni zelo ubogi. Zvečine nimajo niti po 10 krajcarjev zaslužka na dan. Kako naj s to revščino še vzdržujejo duhovnika ali zidajo cerkvico? Nemogoče jim je. Mladi duhovnik pa dela in se trudi in — strada. Niti te tolažbe nima, da bi mogel maševati vsak dan. Zakaj ponekod imata po dva župnika skupno en kelih; en čas si ga izposodi eden, potem pa drug. O lepem cerkvenem perilu itd. ni duha ne sluha, še župnik ima komej rjuho za posteljo. Orgel, zvonov, svetih kipov in kar še vse razveseljuje naša krščanska srca, iščeš jih zastonj po teh župnijah. Mnogokrat še duhovnik nima vsakdanjega kruha. Tudi to sem že doživel v Bosni. Ponekod so spremenili konjski hlev ali kako barako v cerkvico, le redke so kapelice. Božji Zveličar ima v Bosni dan na dan nekdanji Betlehem; nič boljše se ne godi njegovim služabnikom.

Srbi in Turki so bogati, imajo krasne cerkve in mnogoštevilne šole, a katoličan je revež. Kako to? vprašaj morda. Katoličanom se je za časa turških navalov godilo kakor prvim kristjanom. Kdor se ni hotel poturčiti, t. j. zatajiti Jezusovo vero, on je zgubil mnogokrat življenje, vsakikrat pa vse imetje. Postal je suženj, uboga raja turškega gospoda.

Vprašaj: Kaj pa vlada, ali ne ščiti katoličanov? Vlada se drži načela, da ho-

če biti nepristranska. Kdor plačuje več davka, ima večje pravice; tako imajo Srbi in Turki vse pravice, a katoličan malo ali nič.

Solze so priigrale marsikateremu poslušavcu v oko, ko je ob besedah očeta Puntigama izvedel take stvari. Najbolj je bolelo srce navzoče Slovence. Saj so Bošnjaki naši bratje ne le po veri, ampak tudi po krvi. Pa poslušajte dalje, kaj nam je pravil oče Puntigam!

»Doli v Bosni imam sirotišnico. V njej male Bošnjake, ki so ponajveč izgubili očeta in mater. Redovnice, dobre sestre, jih oskrbujejo. In kako se godi tem otročičkom? Največ jih hranimo s prežgano juho ali z vodenim močnikom. Drugega jim nimamo dati. Ko so mi otroci ob mojem godu čestitali (na Antonovo), sem jih vprašal: »Otročiči, rad bi vam napravil veselje; kaj vam pa naj dam?« — Otroci so začeli premišljevat. Po dolgem molku se oglasi eden: »Oče, kuhanega krompirja.« — Drugi: »Oče, češnje.« — P. Puntigam je pristavil, da so te sirote dobile letos le enkrat češnje in še teh malo. — Tretji: »Oče, kuhanega krompirja pa malo mesa zraven.« — Drugih želja nisem zvedel. »Ko sem se zdaj vrnil v svojo bogato, lepo domovino,« nadaljeval je oče Puntigam, »se mi je oko porosilo ob tolikem blagostanju, ki ga vidim povsod. Lepa je moja domovina (Štajerska), a jaz, njen sin sem postal največji berač. Pa ne beračim za-se, za svoje revne, nesrečne Bošnjake prosim in beračim. Pomagajte nam, otroci Marijini, ki še ne veste, kaj trpe in kako stradajo revčki katoliški otroci v Bosni, oni pa bodo za vas molili. Slišal sem prej, kako je grofica priporočila najmlajše dete katoliške cerkve, Afriko in njene misijone, dobrotljivosti Marijinih otrok. A jaz trdim, da je še manjše detece katoliške Cerkve katoličanstvo v Bosni, in kdor je rekel A, mora reči tudi B, kdor reče »Afrika«, mora reči tudi »Bosna«!

Nepopisno gibanje, navdušenost, vrvenje in šumenje je nastalo po širni dvo-

rani. Nekateri so ploskali, drugi pa klicali: »Zložimo še danes kaj za revčke v Bosni!« In res. Prva in druga in tretja in četrta gospodična sname svoj klobuk z glave, vsaka položi dar vanj in gre na svojo stran pobirat za Bosno. To vidijo drugi Marijini otroci. Dvorana je velika, na vse strani gremo pobirat. In Marijini otroci iz Solnograda in Avstrijskega so nam pomagali in ljudje so nam dajali desetake, dvajsetake, zlate, kronce in bavorskega denarja, da je kar žvenketalo in cirgljalo v klobukih Marijinih otrok. Drugi so pa klicali: »Kje je oče Puntigam?« Osebnost so mu hoteli izročiti svoj dar za Bosno.

Medtem se je sklenilo zborovanje Marijinih otrok. Odhajajoči gostje so še stegovali roke v naše klobuke in ko je bila dvorana prazna, smo nesli bogate darove na predsedniške mize. Oče Puntigam nas je prosil, naj mu zamenimo denar v banki. Dva duhovnika sta nam prišla na pomoč. Celu uro smo šteli in prebirali denar, bavorski in avstrijski, papir in kronce, zlato in nikelj, vsak na svoj kup. Eden gospodov ga je pa zapisoval, medtem ko je šel drugi in oskrbel z Marinimi otroci primerno denarnico, kajti dobri oče Puntigam je ni imel. Veseli smo bili vsi, ko smo imeli lepo vsotico skupaj za naše revčke v Bosni.

Dragi bralec, ljuba bralka! Gotovo se je tekom mojega pripovedovanja tudi tebi ogrelo srce za Bosno. In če bi prišel do tebe moj klobuk, bi tudi posegel v žep in bi mi dal več ali manj za naše uboge brate v Bosni. Morebiti se ti je zbudila želja, da bi tudi rad kaj storil za Bošnjake. Glej, ta želja se ti lahko izpolni že danes. Le poslušaj, hočem ti pokazati več načinov, kako tudi ti lahko mnogo storiš za našo Bosno.

1. Moli za naše brate in sestre v Bosni. Ko bi ti mogel razkriti vse gorje, ki tlači in grozi katoličanom tam doli, bi pač ne spustil dneva brez molitve za Bosno. Sveti Oče so obdarovali z odpustom 100 dni vzdihljaj: »Presveto Srce Je-

zusovo, vladaj v Bosni!« Istotako molitvico: »O Marija, naša Mati in naše upanje, varuj Svoje otroke v Bosni!« Glej, ljubi bralec, že 29. maja lanskega leta (1909) je bila obdarovana ta molitev z odpustkom; mnogo pobožnih častilcev božjega Srca po nemških deželah jo je molilo, a mi Slovenci še niti vedeli nismo zanjo. Darujmo vsak mesec vsaj enkrat rožni venec, sveto mašo, sveto obhajilo za našo katoliško Bosno! Ljubezen ti bo gotovo narekovala še več.

2. Podpirajmo svoje brate, posebno male sirote v sirotišnicah, mladeniče v gimnaziji in bogoslovnici sarajevski s svojimi prispevki. — Pa morda odgovoriš: »Mnogo nimam, malo ne morem in ni vredno dati. Tudi je pri nas vse polno društev, zavodov in revežev, ki so pač v prvi vrsti potrebni podpore.« Prav praviš, res je tako. A če imaš kaj dobre volje, čitaj dalje in videl boš, da se bo dalo vendar kaj storiti.

Ko je P. Puntigam pravil lansko leto pri zborovanju Marijinih otrok na Dunaju, kako se jim godi revčkom v Bosni, so se združili Marijini otroci v posebno društvo, ki bo razširilo svoje delovanje po vsej Avstriji. Odposlalo je koncem septembra letošnjega leta na vse župnijske urade pozive s prošnjo, naj jih razdeli tudi med Mohorjane i. dr. Pozivi so spisani v vseh jezikih avstrijske domovine. Nam Slovencem pošlje društvo slovenske pozive. Na teh pozivih zvemo, da bo tudi v Ljubljani mogoče oddati prispevke in darove za Bosno. Sprejmejo se v Katoliški prodajalni Ničmanovi, Kopitarjeva ulica, in pri učiteljici Mariji Stupca na Elizabetni cesti št. 3 (na Poljanah). V katoliški prodajalni Ničmanovi bode odslej stal nabiralnik, kamor bodeš lahko vrgel tudi vinar ali krajcar ali petico, če prideš kaj kupit v Ljubljano. Vsak najmanjši dar se sprejme z veliko hvaležnostjo. Vse dobrotnike pa, ki bodo pošiljali kaj

pod svojim imenom, bomo naznanili od časa do časa v »Bogoljubu«.

3. Porečeš morda: »Za denar je danes trda, ne morem ga darovati, četudi bi rad kaj dal. Dobro, hočem ti svetovati, kako vendar kaj zmoreš za Bosno. Morebiti si pridna gospodinja, ki bo predla z deklami ali hčerami vso zimo za kolo, vratom.

Marijo glej Devico,
Neutrujeno predico,
Kako je predla, splekala,
Za božje Dete Jezusa!

tako ti je pel nekoč Slomšek. Ali bi ne hotela, ne mogla darovati kaj platna od svojega pridelka? Ali morda celo sešiješ rjuhe, male in velike, za sirotišnico ali za misijonarje? In če pošlješ le eno, kako hvaležno je bodo sprejeli. Morda pa imaš v omari mnogo rjuh. — Vem za hišo, kjer imajo nad 90 rjuh iz domačega platna. Ali bi se prehudo poznalo, ko bi dobili Bošnjaki en par ali dva od te množine?

Vrta gospodinja si in dvorišče ti je polno perutnine. Morda se vsak teden ali mesec zakolje kaka živalica v tvoji hiši. Glej, misli na Bosno! Zbiraj s svojimi hčerkami perje, napravi mi pernico ali zglobovnik in pošlji ga v Ljubljano. Dobijo ga sirote v Bosni.

Ljubezen je znajdljiva, glej po hiši, v omarah, na podstrešju, morda najdeš kaj, kar bi bilo za bosanske sirote. Kar pa ne gre v Bosno, pošljemo v Hercegovino. Tam imajo naše slovenske šolske sestre tudi zavod poln otrok. Zelo so potrebne.

Kaj ne, dolgo sem te mučil, dragi otrok Marijin, a upam, da mi ne zameriš. Saj se posebno otroci Marijini zanimajo za vse, kar je v čast Srcu Jezusovemu. Bosna se imenuje med bosanskimi katoličani dežela Srca Jezusovega; nemški katoličani so že mnogo storili za njo. Ali hočemo Slovenci zaostati?

M.

Na Kalvariji.

Na svetem kraju mi oko počiva,
v preteklost se mi duša zatopi.
V spomin mi stopi slika pretresljiva;
tu Jezus moj preliwa svojo kri.

V nesrečni greh je padla mati Eva,
zaprt zemljanom bil je paradiž;
zato udarec kladva tu odmeva, —
Zveličarja pribijajo na križ.

Viseč na križu Jezus moj umira,
na zemljo teče kri iz svetih ran,
ki svetu grešne madeže izpira,
da zopet sveti raj bo v last nam dan,

Bolestno je narava vstrepetala,
ugasnil je blesteči solnčni žar,
razpočila se je pod križem skala,
priznala s tem najvišji spravni dar.

Nebesa iznenadena so zrla,
kako načrt peklenški bil je strt;
z veseljem so zemljanom se odprla, —
saj božji Sin za nas prestal je smrt.

V božjem grobu.

Pozdravljene mi svete skale,
ki tvorite Gospodov grob!
Kot žive priče ste ostale
v spomin na Jezusov pokop.

Ve tudi priče ste vstajenja,
največje zmage spomenik;
dokaz posmrtnega življenja,
ker vstal je moj Odrešenik.

Tu zarja sladkih upov sveti,
v radosti duša se topi. —
Zakaj ne smem jaz preživeti
v tem svetem kraju svojih dni?

Zakaj jaz nisem lučic ena,
ki tukaj noč in dan gore;
da božja rakev razsvetljena
s tolažbo polni mi srce?

Kot luči žar bi tukaj vdano
poljubljal rakev noč in dan;
sladkost užival bi neznano,
da vsak zavidal bi moj stan.

Pa luči ve le tu svetite,
sladkost še večjo jaz poznam:
Saj ve le božji grob krasite,
Boga pa v srcu jaz imam.

Na Oljski gori.

Lepo je vrh Oljske gore,
radostno mi bije srcé,
milobno kot prej še nikdar,
pozdravlja tu solnčni me žar.

Še lepši prizor se odpre,
ko duša v preteklost mi zre,
ko Jezus moj Bog in Gospod
v nebesa odhaja odtod.

Veselje tu vlada sedaj,
saj Jezus pohitel je v raj,
da prostor pripravil bi tam
pri svojem Očetu še nam.

Trpel je Zveličar popred,
krvavi zapustil nam sled. —
Težavna in trnjeva pot
nas vodi do večnih dobrot.

A kratka je pot bolečin,
ki vodi do rajskih višin;
ki vodi v nadzemeljski dom,
kjer z Jezusom združil se bom.

Er Gervazij.

Šola krščanske popolnosti.

Drugi tečaj.

(Dalje.)

3. Porta Venti Settembre.

»Kaj pa je to?« vprašal zavzet. Glej stvar je ta-le: Ko so leta 1870. Piemontezii Rim obsedli, da ga ugrabijo papežu Piju devetemu, so ravno 20. septembra udrli v mesto skozi vrata, ki so se dotedaj imenovala »Porta Pia«. Mesto je bilo torej vzeto in framasoni, ali po naše, prostozi-darji, ki so zanetili vso to vojsko, so bili pijani samega veselja in v večen spomin tega dne so vrata »Porta Pia« prekrstili v »Porta Venti Settembre«, »vrata dvajsetega septembra«, in še sedaj je vsakega 20. septembra ob teh vratih velik framasonski praznik.

Dragi bogoljub, taka vrata žalostnega spomina ima tudi vse človeštvo. Kakor framasonom pri Rimu, tako se je namreč posrečilo tudi hudobnemu duhu v raju, udreti v sveto mesto človeške duše skozi neka vrata, in še danes se ponaša, da je človeštvo pri teh vratih najprej pre-magal, in ta vrata so — č u t o k u s a. Toda saj veš za žalostno zgodbo o kači, Evi in Adamu ob prepovedanem drevesu v raju, kaj ti bom še pravil! In hudobni duh se veseli tega nekdanjega svojega čina in še zdaj udere v marsikako dušo ravno skozi ta vrata, ali pa se časih vsaj tako utrdi ob teh vratih, da duši preko teh vrat ne da do popolnosti. Kako to? Od tistega časa sem je namreč tudi ta čut, kakor čut tipa, kateremu smo v zadnjih dveh zvezkih uravnavali glavo, hud anarhist, poln neredne poželjivosti po slastni jedi in pijači.

Ni bil vedno tak. Ko je Bog človeka ustvarjal, ustvaril mu je v svoji neskončni modrosti tudi ta čut in mu ga v jezik vdel. Po prvotni misli modrega Stvarnika je imel opravljati imenitno službo. Bog namreč človeku ni dal samo čuta za la-koto in žejo, ampak tudi čut okusa zato, da mu jed diši, da čuti slast jela in pila,

da ga ta čut tako vabi k pametnemu uživanju tiste hrane, ki je zanj potrebna in koristna, da si ohrani moč, zdravje in življenje in pride tako do popolnega razvoja svoje telesnosti.

To je najbližji, recimo: t e l e s n i namen tega čuta. Ali nad telesnim okusom prestoluje pamet, nebeška hčerka iz kraljestva duhov, ki se pa ob zavesti teh slasti v zemeljski hrani in v okusu vzdiguje k Bogu in ga moli: »Kako modro in do-brotljivo si vse ustvaril! Koliko prijetnosti si z modro roko vdel v pozemeljske stvari, zato da spoznamo, kako neskončno popoln moraš šele Ti biti, ki si izvor in začetnik vseh pozemeljskih dobrot in popolnosti!« Torej tudi ta čut nam mora ozna-njevati čast in slavo božjo, in to je njegov drugi namen.

Ko pa je kača v raju prsnila strupa prevzetnosti v Evino in Adamovo dušo in se je vse v človeku uprlo, pa tudi ta čut ni hotel več samo služiti, ampak je hotel le uživati in se naslajati ob prijetni okusnosti raznih jedi in pijač, posebno opojnih pijač. In take pameti je ta čut še zdaj pri vsakem človeku, pri nekaterih bolj, pri drugih manj. Če se ti torej hoče popolnosti, dragi bogoljub, je neizogibno potrebno, da tudi ta čut tako ukrotiš, da ti bo služil, kakor pamet in božja volja zahtevata, ne pa da bi mu ti služil, kedar on kaj zahteva proti postavam zdrave pameti in proti božji volji.

Iz vsega tega boš pa zdaj lahko spoznal, kaj da je p o ž r e š n o s t. Tisti se pregreši s požrešnostjo, ki hoté in vedé je in pije prav zato, da si ob slasti jela in pila napase neredno poželjivost okusa. Iz tega sledi, da to še ni požrešnost, če komu jelo in pilo gre v slast zato, ker je lačen in žejen, in zato je in pije s slastjo. Požrešnosti ni toliko do tega, da se nasiti in odžaja, ampak hoče le uživati, ker se ji

hoče slè okusa. To pa seveda ni prav, ampak kolikor toliko pregrešno.

Še bolj pa se spozna požrešnost te poželjivosti, če premislimo, kakšne hčere ima ta grda mati. Pet jih ponavadi naštevajo.

Prva je: oslabeledost dušnih moči, ki po tej pregrehi bolj in bolj pešajo in slabé. Brljava, kratkovidna pamet in odrvenela, slabotna volja ne samo glede duhovnih reči, ampak tudi glede časnih opravil in zahtev: to je prva žalostna posledica požrešnosti. Drugi, tretji in četrti je pa ime: razuzdana veselost, klepetava gostobesednost in pa nedostojna norčavost v vedenju, ki dovolj pričajo, da tedaj v človeku ne vlada več pamet, ampak le živalska telesnost.

Peta je pa izmed vseh drugih najgrša, še grša, kot mati sama, in to je — nečistost. V takem človeku namreč pride bolj in bolj do moči in do nadvlade telesnost, ki ga seveda nazadnje tira in peha v nečistost. Sv. pismo, zgodovina, izkušnja govore o tem popolnoma jasno in pripovedujejo tako grozne reči, da mora že samo to odvrniti od požrešnosti vsakega pametnega človeka.

Ali dasi je tako in dasi štejemo požrešnost med glavne grehe, s tem še ni rečeno, da je požrešnost že vedno smrtni, ali celo eden največjih grehov. Ne, ampak zapomni si to-le: Kdor bi se tej neredni poželjivosti po slh okusa tako vdal, da je pripravljen prestopati božje ali cerkvene zapovedi tudi v važnih stvareh, da le ugoti tej neredni poželjivosti, tak bi seveda smrtno grešil. Kogar pa ta neredna poželjivost nima v taki železni oblasti, ampak se ob slasti jela in pila le hoté in vedé poželjivo naslaja, ne da bi ga ta poželjivost tirala do prestopanja važnih zapovedi, je to sicer prav malo lepo, za pametnega človeka nedostojno, precej živalsko, ali velik greh še ni, ampak le mali greh; to pa vendar, zato ker tako naslajanje ni po pameti, ampak proti božji volji.

In ta neredna poželjivost se kaže po nauku cerkvenih očetov posebno na petri način.

Prvič je namreč čut okusa prav rad velik gospod in si rad privošči, seveda kedar mu finančni minister dovoli, razkošnih, finih in dragih jedi in pijač. Kedar bi torej ta gospod kaj takega od tebe zahteval, mu kar v brk povej, da je živalski sladkosnedež in gosposki obliznik.

Drugič je ta gospod anarhist rad zelo izbirčen; nobena stvar mu ni dovolj dobra, zdaj je jed preslana, zdaj plivka, zdaj prevročna, zdaj premrzla, in redkokdaj dobro pripravljena. Če bi bil državni poslanec, bi od vlade predvsem zahteval, da se povsodi ustanove univerze za kuharje in kuharice.

Dragi bogoljub, navadi se, da ješ, kar dobiš in kakor dobiš in to zmerno. Kedar je več jedi, vzemi od vsake nekaj, ne dosti, da, vzemi ravno od tistih jedi nekoliko manj, ki bolj ugajajo okusu, in raje nekoliko več ravno od tistih, pred katerimi gospod okus nos viha — seveda, če ti niso morebiti škodljive! Tako boš čut okusa najboljše odvadil gosposke izbirlivosti.*)

Tretjič pa ta fini gospod pokaže včasih svoje neotesane manire tako, da rad je prekomerno, da ima večje oči kot želodec. Odvadi ga te grde navade najprej tako, da ješ, kakor bomo pozneje rekli, le ob določenih časih in še tedaj nikdar ne toliko, da bi si po obedu moral reči: Zdaj pa nič več ne morem!

Najbolj ga boš pa spametoval — s postom. Pravijo, da sit konj rad brca. Tako se tudi v dobro rejenem telesu kaj rada okrepi poželjivost, tako da se neče pokoriti pameti in božjim zapovedim, ampak zahteva, da ji človek streže in se vda njenim živalskim nagonom. S poželjivostjo sploh pa raste tudi upornost in moč

*) Seveda velja za kuharice in gospodinje vkljub temn prej ko slej pravilo: Kuhaj dobro in ukusno, kajti to je njihova stanovska dolžnost.

čuta okusa. S postom se pa telesu in okusu odtegne glavno netivo poželjivosti in tak človek, ki se posti, ki ima torej v oblasti čut okusa, nima toliko in tako težkih bojov z objestno poželjivostjo in jo ob vsaki priliki lažje premaguje, se torej lažje upira grehu, lažje moli in misli na Boga, si lažje pridobiva kreposti, sploh: tak človek je vedno bolj človek in vedno bolj kristjan. In že samo v naturnem oziru je post vsega priporočila vreden. Včasih ga celo zdravniki predpisujejo kot zdravilo. In p a m e t človekova je tem bistrejših misli, volja tem prožnejša in krepkejša, čim bolj se duhovna duša s pametnim postom oprosti prevelikega vpliva stvarne telesnosti.

Zato pa čisto pametno in modro delajo tisti, ki se postijo ne samo ob zapovedanih cerkvenih postih, ampak včasih še tudi drugekrat, če se le postijo p o p a m e t i ! Post je namreč le tedaj čednost, če nam je pripomoček v to, da bolje in popolneje izpolnjujemo svoje dolžnosti in sv. božjo voljo. Kdor bi se pa postil tako, da si pri tem znatno kvari zdravje, ali da mu vsled posta telesne in dušne moči tako oslabe, da potlej s temi tako oslabljenimi močmi ne more več ali pa le slabo izpolnjevati svojih od Boga zahtevanih dolžnosti, tak dela neumno, slabo in proti božji volji. Celotno zapovedani cerkveni posti nas v takih slučajih več ne vežejo. Pravilo: V vseh teh rečeh vprašaj vselej svojega dušnega vodnika in ravnaj se vselej strogo edinole po njegovih navodilih!

Kaj pa je z vinom in sploh z opojnimi pijačami? Sv. Tomaž Akvinčan uči o tem tako-le:

1. Vino piti samoposebi še ni nič grešnega, grešno more postati šele po nekaterih okoliščinah.

2. Še bolj kot pri jedi se je treba držati stroge zmernosti pri vinu, ker tukaj »že majhna prekomernost veliko škoduje« telesu in duši.

3. Komur torej pitje vina škoduje, bodisi da n. pr. slabi živčevje, posebno v možganih, da človek potem ne more jasno in bistro misliti, kedar je to treba, ampak da more misliti le z naporom in okorno, bodisi da povzroča druge bolezni, bodisi da upijanjuje, tak ne dela po pameti, če vino pije, ampak kolikor toliko proti božji volji in postavi. In vse te posledice more imeti vino včasih tudi že pri majhni merici!

4. Kdor bi se bil zaobljubil, da ga ne bo pil, ali kdor bi dajal s pitjem pohujšanje, tak greši po velikosti pohujšanja, oziroma v kolikor ga zaobljuba veže.

5. Od tistih, ki hočejo doseči posebno popolnost, pa zahteva sv. pismo, zgledi in nauki svetnikov in cerkvenih očetov, da se vina popolnoma zdrže. Popolna zdržnost je torej posebno, izredno sredstvo v dosego posebne popolnosti, ni zapoved, ampak svēt, kakor so evangeljski svetje uboštva, devištva in pokorščine.

6. Posebno pa se morajo varovati vsake prekomernosti v pitju vina: m l a d i n a in ž e n s k i s p o l sploh, ker ima za te vino posebno slabe posledice in pa vsi tisti, ki posebno »z glavo« delajo, torej posebe st a r i l j u d j e, ki morajo svetu koristiti z modrostjo, d u h o v n i k i in sploh vsi, katerih sveta dolžnost je duhovno delovanje in p o b o ž n o ž i v l j e n j e, kakor tudi vsi tisti, ki jim je izročeno vladanje.

Nadalje je pa, četrtrič, gospod okus včasih sitnej prve vrste, n e p o č a k a n, da kar ne more in ne more pričakati časa in ure za obedovanje. Ob takih prilikah, stegni roko, drži jo z dlanjo navzdol par pedi od tal in mu reci: »Teliček, takole majhen si še!«

Petič pa se ta fini gospod da včasih od svoje poželjivosti tako zapeljati, da pozabi tudi na pravila Urbanove »Knjige o lepem vedenju« in da tako h l a s t n o in goitno je, kakor bi se bil olike učil pri — četveronožcih.

Na ta peteri način torej se neredna poželjivost po sli okusa posebno kaže. Izprašuj si vest o tem, stori trdne sklepe,

čuj in moli: s trdno voljo in božjo milostjo boš vse premagal. Ali v boj zoper ta čut moraš na vsak način. Sv. Vincencij pravi, da je zatajevanje v jedi in pijančiji a-be-ce-de (začetek) popolnosti.

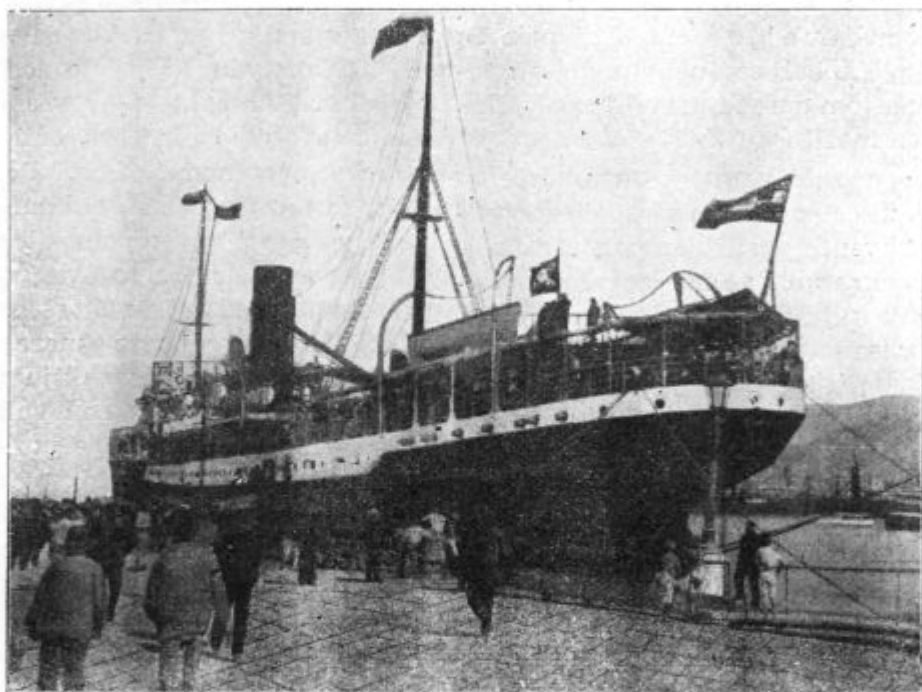
Zdaj pa srečno novo leto, in glejte da bo drugo leto naša šola še bolj polna kot letos. Ali bo?

Dr. A. Zdešar.

Iz Slovenske Benečije.

»Malo nas je, pa kar nas je, smo sami junaki« — tako se ponašajo Črnogorci, ki so nam dali slovansko nevesto, črnogorsko kraljico Heleno. Nad 40 000 Slovencev nas je na

vimo; vemo pa, da imamo istega Kralja, kakor vsi Slovenci, Jezusa Kristusa, ki je nekdanj apostolom rekel: »Meni se ljudstvo smili«.

Naša romarska ladja »Tirolska«. (Fot. Peter Naglič.)

Beneškem pod laškim kraljem, ki smo po kryi in veri vaši bratje.

Beneški junaki smo; zakaj že nad 50 let smo ločeni od avstrijskih Slovencev, imamo same laške šole, v katerih pa duhovnik ne sme učiti krščanskega nauka: in vendar smo ostali verni Slovenci ter se z vami vedno bolj probujamo. Edino le cerkev, v kateri se opravlja slovenska služba božja, potem vzorne Marijine družbe in domača hiša, kjer se sliši le slovenska govorica, nam ohranijo najdražje svetinje, mili materni jezik in vero. Prav ima škof Slomšek: »Materni jezik je ključ, vera pa luč do prave narodne omike«.

S cer smo ubogi in si moramo večinoma iskati zaslužka po širnem svetu, da se preži-

In ker ima ta naš Kralj sedaj še ravno tako usmiljeno Srce, zato bomo na čast božjemu Srcu zidali novo zaobljubljeno cerkev, ki bo postavljena z milodari vseh Slovencev v župniji Sv. Lenarta na Beneškem. Ta nova in krasna cerkev naj bi bila središče in slavna božja pot za vse beneške in obmejne Slovence, da se bomo vzajemno ogrevali za skupne vzore.

Ljubi bratje in drage sestre po rodu in v Kristusu! Vemo sicer dobro, da imate premnogo lastnih potreb, pa prava bratovska ljubezen ni sebična, zato vam kličemo: usmilite se nas, priskočite nam na pomoč! Hvaležno vam bomo vračali bratovsko ljubezen in vzajemnost.

Družba za zidanje cerkve presv. Srca Jezusovega ima:

I. Ustanovnike, ki darujejo 500 K vsaj v petih letih;

II. dobrotnike, ki darujejo 100 K ali 20 K v petih letih;

III. sotrudnike, ki plačajo 25 K v petih letih;

IV. podpornike, ki darujejo 5 K.

Imena vseh udov bodo vrezana v mramornato ploščo za oltarjem ali vpisana v zlato knjigo.

Sprejemajo se tudi rajni udje.

Vsak tudi najmanjši dar se hvaležno sprejme.

Za vse ude se opravljajo od januarja 1910 naprej večne sv. maše, sedaj v župni cerkvi sv. Lenarta, pozneje v novi cerkvi, dokler bo stala, in sicer:

1. Vsak prvi petek v mesecu na altarju presv. Srca na lastni namen udov;

2. vsako leto ena peta sv. maša z biljami za vse rajne ude.

Darove sprejema preč. g. Ivan Petričič, župnik pri sv. Lenartu na Beneškem (S. Leonardo- degli Slavi — via Udine) in uredništvo »Bogoljuba« v Ljubljani.

Dodatek.

Dali so se tiskati vsi najnovejši od svetega očeta podeljeni odpustki na dva lističa. Ti lističi z odpustki se bodo dobili po 2 vinarja (en krajcar) pri Jezusovem Srcu v Ljubljani in pri sv. Jožefu v Celju. Čisti dobiček od teh razpečanih listov se bo obrnil za ravno to cerkev presv. Srca na Beneškem.

Slovenci prvič v Sveti deželi.

(Piše urednik. — Dalje.)

Prišel je torej srečno 1. september, četrtek, dan pred našim odhodom.

Že dopoldne smo videli po Ljubljani ljudi, katerim se je bralo na obrazih in obleki, da so jeruzalemski romarji. Obleka je bila vseh mogočih barv in vsakega mogočega kroja. Eden je bil črn, drugi bel, tretji pisan; ta je imel širok prav romarski kiobuk, drugi slannik, tretji lahno kapico. Tudi neka dekleta so si za pot omislila nove slannike; pa menda ne zato, da bi se ž njimi postavljale, ampak zato ker so prav pripravi. Kar se duhovniške noše tiče, moremo reči zdaj ko imamo že izkušnjo, da je najprimernejši in najpripravljen talar. Vsaj za skupno potovanje; če kdo sam ali v mali družbi potuje, to je kaj drugega. V Jeruzalemu tudi zahtevajo za sveto mašo talar. Prvi dan so nekateri naših gospodov celo težko dobili dovoljenje za sveto mašo, ker niso imeli talarjev, ker nam je bilo rečeno, da jih ni treba. Šele z odločnim nastopom so si priborili dovoljenje za maševanje. To si bomo torej za prihodnjič zapomnili.

Največjo pozornost pri vsej tej mešanici noš pa je vzbujala — duhovska brada. Da je duhovniku na Jutrovem brada tako potrebna kakor človeku oko v glavi, to nam je zatrjeval znani naš palestinolog in veliki promotor (pospeševavec) našega romanja, pa so nam tudi v Jeruzalemu podobno zatrjevali. Neki gospod nam je pravil, da morajo duhovniki brado zato nositi, ker jo je Jezus nosil; on da je imel mnogo prestat, ker dalj časa ni hotel brade nositi, ko domačini mislijo, če je kak

duhovnik obrit, da je kaj zagrešil in ga je škof dal za kažen obriti. Zato smo si kot poslušni in pokorni ljudje ta navodila in priporočila k srcu vzeli in se zvesto po njih ravnali. Samo nekaj nepremakljivih gospodov se ni hotelo podati in vdati tem novodobnim šegam, oziroma tej stari navadi, kakor je bila od nekdanj, da so si jeruzalemski romarji dali brado rasti. No, seveda jim zaradi tega Turki niso glave vzeli in vsaka vrata so se jim odprla, posebno če so jih z bakšišem dobro namazali... Že nekaj tednov prej so sempatja po deželi in po Ljubljani strašili neki zakajeni obrazi. Ta dan, v četrtek, je pa v Ljubljani takih prikazni vedno več prihajalo na plan, da se je po mestu jela kar tema delati. Dobre ženice so se spogledovale, kaj bo to, in nekatere menda celo menile, da to ne bo kaj dobrega, če se bodo take strašne reči godile. Tudi drugi hudobni jeziki so imeli z romarskimi bradami mnogo opraviti, nekateri so trdili, da naše brade niso posebno lepe, nekateri celo menili, da je nekega gospoda brada, ki je pozneje na romanju hudo avanziral, o čemer bo še pozna zgodovina govorila, taka »kakor zapravljenega kmeta gozda«, v katerem je vse posekano in le semtertja stoji kak štemelj. Seveda so bili to le hudobni jeziki, ki so tako govorili; splošno je vzbujala romarska brada velik respekt, in vsaj ni bilo treba nič vpraševati od kod in kam; vedelo se je na prvi pogled, kateri so romarji. Seveda je bilo časih treba dobro pogledati kak obraz se pravzaprav skriva za brado; tudi jaz sem moral parkrat prav natančno pogle-

dati: počakaj no, da te pogledam, kdo pa pravzaprav si?! A tudi nekateri drugi romarji so si privoščili to imenitnost, da so prišli bradati v Ljubljano. Celo, pomislite no, V.... ov Andrejče od Sv. Duha — saj ga gotovo poznate — je prišel tako kosmat, da sem ga komaj spoznal, Samo An... ov Tone, s katerim sva svoj čas krave skupaj pasla, je prišel in hodil ves čas tako gladko obrit, kakor smo se Ločani do zadnjih let nosili, dokler nas ni žalibog tudi moderna kultura oblizala, da tudi pri nas goli obrazi vedno bolj zginjajo. — No, o bradah je bilo pozneje govorjeno še na ladiji in pri tem dosti smeha; morda pridemo v teku potovanja oziroma popisovanja ž njo še enkrat skupaj.

Torej v četrtek, 1. septembra, so prihajali romarji oprteni s svojo romarsko robo ali prtljago od vseh strani skupaj. Ob enajstih je bila napovedana romarska sveta maša v stolni cerkvi. Pri sveti maši je bilo precej veliko ljudi, deloma romarjev, deloma Ljubljancev, o katerih se ne ve natanko, ali jih je pripeljala v cerkev pobožnost ali radovednost. Šenklaški pevci pa so na koru lepo prepevali, in kar ganilo nas je, ko smo pri darovanju začuli s kora tako primerno:

Angel božji, ki me vodiš,
tebi se priporočim,
ki zvesto pred mano hodiš,
da se kje ne pogubim.
Tebi me je Bog odločil,
tebi mojo dušo izročil.
Angel varh, prijatelj moj,
vedno mi na strani stoj!

Ta pesem nas je postavila v pravo dušno razpoloženje in s pesmijo vred so se zleile in pomnožile naše molitve za srečno potovanje.

Popoldne od dveh dalje so se v veliki dvorani Uniona, ki nam jo je vodstvo hotela dobrohotno prepustilo brezplačno, razdeljevale romarjem, vsakemu po ena čutarica, ki jo je obesil čez ramo, romarska številka, uvezena na ovoj, ki si ga je nataknil na levo roko, — kakršna znamenja smo med potovanjem vedno nosili — in po dve enaki številki iz trdega popirja za na prtljago. Kmalu nato so jo naši romarji in romarice že hodili z onimi zelo vidnimi znaki po Ljubljani, češ, da boste vedeli Ljubljanci, da smo mi romarji, romarji v Sveto deželo!

Ob petih je bila pa v frančiškanski cerkvi poslovilna pobožnost: pridiga in pete litanije. Cerkev je bila polna. Na prižnico je stopil č. pater Hieronim, namestnik patra provinciala, in razlagal namen in pomen našega romanja v svete kraje. Gotovo je vse to dobro in

temeljito razložil; ampak kako pravzaprav, tega pa ne vem povedati, ker ga res nisem imel časa poslušati. — Na to smo prav krepko zapeli lavretanske litanije, po litanijah pa odmolili »itinerarium«, to je: cerkvene molitve za srečno potovanje. Litanije so imeli škof — naš prvi in odlični romar — sami, z asistenco nekaterih precej obraščenih gospodov.

Nato so pa menda romarji večinoma gledali, da so prišli kmalu h kraju in počitku. Kajti drugo jutro ob štirih in dvajset minut, tako je bilo napovedano, jo naš vlak odpiska, in gorje mu, kdor ga — zaspi. Kako se je meni tisto noč godilo, sem že pripovedoval. Dasi imam svojo oporoko vedno spisano, sem vendar okoli polnoči še nekaj popravil in dostavljal v njej, da če bi me pa le pokopali v hladni grob jadranskega ali sredozemskega morja, da bodo vedeli kam s knjigami in s tistimi par suknjami, stoli in lonci, kolikor jih premorem; ali če bi kak vinar od stroškov za romanje preostal, ker se do krajcarja natančno troški ne dajo naprej proračunati, da bodo vedeli, kam ga je treba dejati. To je bilo moje zadnje opravilo doma pred odhodom, med dvanajsto in prvo uro zjutraj.

Prav pridni in pobožni romarji so jo na vse zgodaj pred odhodom ubrali v cerkev. Pri frančiškanih, pri sv. Jakobu in pri Jezusovemu Srcu so nekateri gospodje na vsezgodaj maševali, drugi romarji pa bili pri svetem obhajilu. Jaz moram povedati, da nisem bil med tistimi pridnimi in pobožnimi. — Ko pridemo na kolodvor, je bilo že vse polno in živo romarjev, kot čebel pred panjem ali pa če hočete v panju. V kolodvorski gostilni ali kakor se bolj imenitno reče: restavraciji, smo dobili vsak po en porcijonček kave, kakor se sploh po imenitnih gostilnah dobi: veliko posode pa malo jesti, veliko ropotanja, pa malo uživanja. In tam pri tisti kavi sem dobil one tolarje našega zadnjega romarja, ki sem jih potem precej časa prenašal še na ladiji, dokler se jih nisem pri prvem izplačevanju iznebil.

Kmalu je prišel čas vstopiti v vozove. Portirju sem naročil, če kdo zamudi vlak, naj pride z navadnim brzovlakom, ki odhaja ob šestih, nas bo še dohitel. Na celem romanju nisem nikdar slišal, da bi bil kdo zamudil; a v Ljubljani so mi potem pravili, da so neki ljudje begali po kolodvoru in tarnali, kaj bo zdaj, ko sem vlak zamudil. Toda morali so res priti z brzovlakom za nami, ker pozneje ni nikdo tirjal vplačanega denarja nazaj. — Med srčnim posvajanjem prijaznih Ljubljancev, ki so nas spremili na kolodvor, se začnemo pomikati in jo počasi ubirati tje

proti Borovnici. Tam je vstopilo 8 ali 9 romarjev. Pa ne samo to; na griču nad kolodvorom so pokali topiči, pri farni cerkvi pa pritrkavali zvonovi v čast jeruzalemskim romarjem. Da, tako ali podobno se navadno pozdravljajo taki vlaki; a naši ljudje večinoma tega še ne znajo. No, pa nekateri so nas prišli vsaj osebno pozdravit, kar je tudi lepo. Vlak je obstal na večjih postajah: Logatec, Rakek, Postojna, Št. Peter, Divača, Nabrežina. Povsod smo naložili po nekaj romarjev, samo v Postojni ni bilo nobenega.

Okoli pol devetih — ali po tržaško: osmih in pol smo bili v Trstu. Tedaj so nas pa obšule prijazne tržaške Slovenke, pa tudi gospodje, duhovni in svetni, med njimi kano-nik in župnik sv. Antona, dr. Trifon Pederzoli so nas čakali in spremili do ladje, ki je bila zasidrana medaleč od kolodvora. Velika množica ljudi je bila zbrana na obrežju; da smo se komaj prerili do nje. Velik most je vodil z nabrežja na ladjo. Počasi smo se spravili nanjo. A preteklo je še precej časa, preden smo odrinili. Najprej je bilo treba vso našo prtljago in zaboje, Marijo, oltarje itd. na ladjo, in na prav kraj spraviti. Ko je bilo že vse večinoma v redu, smo morali čakati še potnih listov naših prepoznih romarjev, kar je bilo že zadnjič povedano. Naši dobri tržaški spremljevalci so imeli seveda do nas polno naročil in voščil, preden smo se ločili. Zastopnica Marijine družbe tržaške, Marija Kete, pošteno vipavsko dekle, pa se je opasala s svojim družbenim modrim pasom, stopila na vzvišen prostor in nam v pozdrav in slovo pogumno govorila sledečo pesmico, ki jo je menda — kolikor poznamo njene pesniške talente — tudi sama zložila:

Slovenskim romarjem v Sveto deželo

2. septembra 1910 v Trstu.

V Jeruzalem, v Jeruzalem!

Presrčen »z Bogom« bodi Vam,
kjer Vam napočil že je dan,
ko zlato solnce sreče

Vam sije vedno večje,
in bolj ko se že niža,
se kraj Vam sveti bliža.
Jeruzalem, Jeruzalem,
O blagor Vam!

Le en spomin na nas
ostale tu, ki zroči ob slovesu
Vam v obraz, saj v očesu
Vam ljubezni je izraz.
Srce Vam močno bije vsem:
V Jeruzalem, v Jeruzalem!
Od koder križ se nam blišči
in koder Jezus se časti.
Visoko do neba
molitev se nam dviga
in pesem mila k Njemu plapola
naj pot bi Vaša srečna bila! . . .

Kdo kliče tja duhovnika,
kdo vabi verne stariše?
Kdo tje ti pravi, o dekle,
zakaj mladenič črez morje,
v Jeruzalem, v Jeruzalem?
Za Jezusom edino
Vas miče v Palestino;
tja, kjer Zveličar luč sveta
kot Bog je napovedal,
in nas v ljubezni gledal,
in s čudeži je svet bodril;
za hudobije v spravo,
v smrt hitel je krvavo,
ljubeče težki križ objel,
pod njim je trikrat omedlel.
Kot krotko jagnje bil suvan,
razbičan ves in zapljuvan,
na glavi s krono trnjevo,
da nas odkupil je s krvjo.
Tud na Kalvarijo tam gor,
Vas pohiti Slovencev zbor,
kjer umirajoči je na glas
Očeta prosil še za nas:
»Odpusti, Oče usmiljeno,
saj ne vedo, kaj delajo.«
V Jeruzalem, v Jeruzalem!
Še enkrat »z Bogom« kličem Vam,
mi v duhu z Vami bomo tam.

CERKVENI RAZGLED.

Po svetu.

Za svetega očeta. Po vsem katoliškem svetu se oglašajo iskreni katoličani in izražajo glasno nevoljo nad predrznostjo žida Nathana, ki je v svojem izzivajočem nagovoru

dne 20. septembra javno sramotil papeštvo. Povsod se je dvignil radi židovske smelosti framasonskega rimskega župana vihar nevolje in obsodbe. Več kot 10.000 brzojavk je prejel sveti oče Pij X. iz vseh delov sveta.

Škofje v Nemčiji so zaukazali prebrati vernikom po vseh cerkvah protestno pastirsko pismo. Celo v Berlinu se je zbralo 6000 katoličanov na protestnem shodu. Italijanska vlada molči in se nič ne zgane. Bo treba še glasneje govoriti! — Dne 7. novembra je bil tudi na Dunaju sijajen shod zoper žida Nathana. Zbralo se je bilo do deset tisoč oseb, ki so obsojale ne samo predrznost židovskega župana v Rimu, ampak so se zgražale tudi radi tega, ker na noto svetega očeta države niso dale nobenega odgovora. Sprejela se je ostra resolucija zoper framasonskega juda Nathana, ki je doma nekje na Angleškem. — Nerodnost framasonskega župana obsojajo tudi državniki. — Sveti oče se je po svojem državnem tajniku brzoglavno zahvalil dunajskim zborovalcem za udeležbo pri manifestaciji in za izraze iskrene udanosti ter katoliškega prepričanja.

Avstrijski škofje so imeli od 8. do 16. novembra na Dunaju zborovanje. Predsedoval je kardinal Gruša, ki je praznoval 3. novembra svoj 90. rojstni dan. Navzoči so bili tudi vsi naši slovenski škofje.

Dar našega cesarja. Cesar Franc Jožef I. je daroval 26.000 K za veliki altar Marijine cerkve, ki jo zida v Sarajevem »Družba hčera božje ljubezni«.

Revolucija na Portugalskem. Ob krvavih dogodkih v sedanji republiki portugalski je bilo umorjenih okrog 3000 ljudi. Med temi je bilo nekaj kralju zvestih vojakov, največ pa redovnikov in duhovnikov, saj se je podivjana anarhistična druhal v Lizboni in po drugih mestih vrgla najraje na redovne hiše, kjer je izvrševala nečloveška in zverinska dejanja. Nova vlada bo skušala vnanjemu svetu taka grozodejstva zatajiti, toda polagoma bo prišlo vse na dan. Kralj, ki je bil pač še mlad, neizkušen in lahkomiseln, se nahaja sedaj v angleškem varstvu. Da je revolucija delo anarhistov in framasonov, se vidi iz tega, ker se je takoj proglasila ločitev Cerkve od države, ker je nova vlada zatrla vse duhovske zavode, odpravila verstveni pouk v šoli, zatrla vse redove, redovnike in redovnice pa prepodila... A s Portugalsko anarhistični bojni in krvavi ples še ni končan. Prostožidarstvo, ki tabori po velikih mestih, ima v svojem programu: uničenje Cerkve in krščanstva, pa tudi kraljevih prestolov. Skupno z denarnim judovstvom dela vojsko in mir... Liberalno časopisje sme nemoteno tudi pri nas slaviti človeške zverine, ki z bombami napadajo samostane, kraljeve palače, ki ne kaznovano moré nedolžne ljudi... To dovoljujejo tisti, ki bi imeli predvsem dolžnost in

pravico zabraniti, da bi se s tako pisavo ne zastrupljala javnost... Iz malega raste veliko. Spoznanje bo morda prišlo prepozno.

Značilna izpreobrnitev. Anglikanski duhovnik John D. Knox, potomec škotskega reformatorja istega imena, ki je bil poprej strasten nasprotnik katoliške vere, se je povrnil v katoliško Cerkev. Razun njega so v poslednjem času prestopili na Angleškem štirje anglikanski duhovniki v katoliško Cerkev, namreč: Cock in Hinde, poprej župnik v Brighton-u, ter njegova dva kaplana H. R. Prince in O. P. Henly.

Najstarejši škof v Avstriji umrl. 1. novembra je umrl pri Briksnu bivši briksenški nadškof dr. Simon Aichner, star 95 let. Leta 1904 se je bil radi starosti odpovedal svoji škofiji in je dobil naslov nadškofa v Theodosiopolis.

Novi škofje. Kot drugi pomožni škof za dunajsko nadškofijo je imenovan prelat dr. Herman Čoke. — Solnograški kardinal nadškof dr. Kačtaler je imenoval pomožnega škofa dr. Kaltner-ja za knezoškofa v krški škofiji. Celovski knezoškof dr. Kahn se je namreč radi bolehnosti odpovedal škofiji. Novi celovski škof je sicer velik učenjak in zelo priljubljen v Solnogradu, le žal, da ni zmožen prav nič slovenščine, kar bi bilo vsakakor želeli... Na želje koroških Slovencev se zopet niso nič ozirali. — Za Zagreb bo v kratkem imenovan pomožni škof v osebi dr. Ante Bauer-ja.

Po domovini.

Duhovske zadeve v ljubljanski škofiji: Župnija Stara Loka je podeljena č. g. Matiju Mraku, župniku na Bohinjski Beli. — Č. g. Engelbert Rakovec je nameščen kot kaplan v Kranju.

Dvestoletnica. Na Martinovo nedeljo so praznovali v Poljanah nad Škofjo Loko dvestoletnico posvečenja župnijske cerkve svetega Martina. Cerkveno slovesnost je opravil ta dan rojak in domačin č. g. dr. Fr. Ušeničnik, profesor bogoslovja v Ljubljani.

Umrl je v ljubljanski hiralnici č. g. J. Klemenčič, profesor in katehet v pokoju. Dočakal je lepo starost 87 let; bil je dosti čil do zadnjega. Pokojnega veroučitelja na pripravnici se s hvaležnostjo spominjajo gotovo vsi gojenci in gojenke, kajti bil je blaga duša. Svoje imetje je zapustil deški sirotišnici v Marijanišču. Naj počiva v miru!

† **Zlatomašnik Ivan Krušič.** V Celju je umrl 5. novembra č. g. Ivan Krušič, konzistorialni svetnik in bivši profesor veronauka. Pokojni je bil znan daleko in občepriljubljen,

zlasti med tistimi, ki so ga poznali kot vzornega vzgojitelja in učitelja. V vseh stanovih je imel bívše učence, ki so ga globoko spoštovali. Naj počiva v miru!

Bela Krajina je ostala neomadeževana. Dne 18. oktobra so volilci na Belokranjskem in v novomeškem okraju pokazali zopet svojo zvestobo do Slovenske Ljudske Stranke, ki ima na svojem praporu geslo: Vernost, blagor in prospeh našega dobrega ljudstva. — Svobodomislecí so se vrgli z vso silo na ta volilni okraj, da bi priborili zmago učitelju Ganglu, ki je sedaj socialni demokrat, sedaj liberalec, ki zna pobožno govoriti, pobožne povesti pisati, pa tudi rohniti zoper versko-nravno vzgojo v šoli. Sijajna zmaga katoliškega moža gospoda Evg. Jarca je za slovensko ljudstvo tem veselejša! Bog živi značajne in zveste katoliške može, ki so volili po svoji vesti in po svojem krščanskem prepričanju!

V ljubljanski škofijski cerkvi sv. Nikolaja so imeli Nemci teden Vseh svetnikov sv. misijon. Vodil ga je znani govornik iz družbe Jezusove pater Kolb, pomagala sta mu še dva gospoda družbe Jezusove.

Goriško. V Benetkah je umrl 6. novembra 1910 znani g. P. Dominik Alpi, ki je bil dolgo vrsto let profesor moralke na osrednjem semenišču v Gorici. Leta 1906., že v svoji starosti, je s posebnim dovoljenjem papeževim vstopil v jezuitski red. Kot profesor bogoslovja in sploh kot duhovnik je bil silno goreč in delaven. Urejeval je precej časa laški list »Eco« (ki je bil takrat res pravičen tudi nam Slovencem). Imenovani gospod je deloval tudi v zavodu sester Notre-Dame kot katehet. Bil je sploh duša vsem pobožnim društvom. Sodeloval je tudi pri »Folium Ecclesiasticum«. Odlikovan je bil od papeža. Pred štirimi leti, ko se je odtegnil javnosti, so mnogi za njim žalovali. Dasi Italijan po rodu, je bil pravičen vseskozi tudi Slovencem nasproti. Naučil se je bil tudi slovenščine.

Izpremembe v tržaško-koperski škofiji. V Avguštej na Dunaju sta odšla v svrhu višje bogoslovne izobrazbe čč. gg. Ivan Marsich, vikar v stolnici sv. Justa, in Ivan Tul, pisatelj »Plesa«, voditelj moške Marijine družbe, kaplan in znameniti spovednik pri sv. Antonu Novem. — V Ricmanjih deluje prav dobro in uspešno č. g. župni upravitelj J. Zega. — 20. novembra je bila tam sv. birma. Birmoval je prevz. knezonadškof dr. Sedej. — V Materado je bil poslan č. g. S. Sironič, v Momjan č. g. J. Cosolo. — V začasni pokoj je stopil vsled bolezni č. g. Anton Križman, za Marijine družbe in dušni blagor tržaških Slovencev vneti šentjakobski kaplan. — Umrl je

č. g. Ivan Šega, kaplan pri Novem sv. Antonu, ki je bil več let popolnoma slep, a kljub temu maševal vsak dan ob 11. uri. — Število duhovnikov se vedno bolj manjša. Z odhodom g. Tula v Beč izgubili so tržaški Slovenci zaenkrat vnetega spovednika, može in mladeniči voditelja Marijine družbe. — Prej je imelo šest slovenskih kaplanov v Trstu dela čez glavo. Sedaj so še štirje. Eden pri sv. Jakubu, kjer sta prej dva komaj zmagovala, eden pri sv. Vincenciju, eden pri starem in eden pri Novem sv. Antonu, kjer so bili časih trije ali štirje slovenski duhovniki. V starih časih je ljubljanska škofija zalagala duhovnike doli. Prav nič bi ne škodovalo, ampak silno koristilo, ko bi tudi sedaj ekspresno poslala kakih dvajset duhovnikov, da bi dvignili našo res zapuščeno škofijo. Mladi duhovni gospodje, komur ne prilega kranjski zrak, naj pride misijonarit v Trst! Z odprtimi rokami vas sprejmemo. — Cerkvi sta v Trstu dve novi, ena jezuitska presv. Srca Jezusovega in salezijanska; obe krasni; zidati name ravajo še tretjo oo. frančiškani. V vseh treh bo redna služba božja v italijanskem jeziku. (Kaj pa slovenska?! Ur.)

Vrh nad Rovtami. Pri nas smo imeli duhovne vaje za šolsko mladino in so se obnesle prav dobro. Začeli smo jih v soboto, 29. oktobra in so bile do praznika Vseh svetnikov. V teh treh dneh je bila ob 9. sveta maša in govor, popoldne pa smo molili rožnivenec in litanije Matere božje, potem zopet govor. Mladina se je udeleževala te lepe pobožnosti z vso vnemo. Dasi imajo nekateri učenci in učenke do doma poldrugo uro, vendar niso pobožnosti niti enkrat zamudili. Vsak dan popoldne do večera so opravljali spoved. Pri nas je šolskih otrok ravno 80 in so prav vsi v tem času prejeli sv. zakramente. Zlasti so se z gorečnostjo udeleževali duhovnih vaj oni, ki so 1. novembra prejeli prvo sv. obhajilo. Da bi videli, kako so napeto poslušali govor o smrtnem grehu, o kazni angelov, Adama in Eve, o smrti, sodbi in pekl. Taka tihoča je vladala med govorom, da sem se kar naravnost čudil. Ti govori so jim silno pripomogli za dobro in vredno spoved. Ves čas je deževalo in brila ostra burja, a se ti mali Jezusovi učenci niso tega ustrašili. Domov prišedši od jutranje službe božje, so malo pokosili, pa so zopet hiteli v cerkev k popoldanskemu govoru. Od spovedi so nekateri šele zvečer odhajali domov, pa brez strahu pred temo. Na praznik Vseh svetnikov so se zbrali vsi v šoli in so šli v procesiji v krasno ozaljšano cerkev, kjer so pogumno ponovili krstno obljubo in obetali Jezusu, da

mu bodo ostali zvesti do konca. Kako srčno in glasno so odgovarjali na vprašanja: ali se odpoveste hudemu duhu, njegovemu dejanju in njegovemu napuhu, — se odpovemo! Prvo sv. obhajilo je prejelo 20 dečkov in 10 deklic. Ti in tudi oni, ki so prejšnja leta že prejeli prvo sv. obhajilo, so govorili Jezusu, predno so zapustili cerkev: ne moremo in ne smemo delati smrtnega greha, ker nosimo Boga v svojem srcu. Na Vseh svetnikov dan popoldne in na vernih duš dan so pa molili za odpustke, ker so vsi prejeli svetinjico sv. Benedikta. — Večina faranov je na oba praznika prejela sv. zakramente in se udeležila sv. odpustkov, ker vsi nosijo svetinjico sv. Benedikta. Vsi smo bili veseli, ko smo na vernih duš dan zvečer molili zahvalno pesem zaradi sklepa duhovnih vaj, prvega sv. obhajila in zaradi porcijunkolskih odpustkov sv. Benedikta. Kdo bi utegnil misliti, kaj treba še duhovnih vaj za ljudskošolske otroke, a jaz vsakemu odgovarjam, da otrokom taka pobožnost večkrat več koristi in si bolj močno vtisnejo v spomin nauke kot pa odraščeni za časa misijona. Prijatelj, ki imaš s šolo opraviti, poizkusi še ti, boš videl, kako dober in stoteren sad bodo duhovne vaje za otroke obrodile!

Cirkovce na Drav. polju. Dne 24. oktobra minulega leta smo imeli v vasi Pongerce lepo slovesnost, ko se je blagoslovila nova vaška kapelica posvečena sv. Jožefu. Letos smo se

prav radi zbrali v tej kapelici, posebno me-seca majnika smo opravljali Šmarnice. Ne-kako težko nam je bilo, posebno dekletom, Marijo častiti, ko nimamo njene podobe. Pre-govorile smo za božjo in Marijino čast vnete gospodarje, da so nam naročili Marijino po-dobo. V nedeljo, 30. oktobra 1910, je bila slo-vesno v cerkvi blagoslovljena. Ker pa ima vaška kapelica tudi lep zvonček, želeli smo imeti v njem tudi mali zvonček. Ta zvon se je tudi ob tej priložnosti blagoslovil. Po bla-goslovu se je uvrstila lepa procesija iz žup-nijske cerkve v vas Pongerce. Mladenči so nesli lepo okinčan zvon, belo oblečena dekleta pa podobo Brezmadežne, župnijski zvonovi so lepo peli, kakor da kličejo svojega tovariša, naj ž njim na potu v Pongerce da slišati svoj glas, pri kapelici so pa topiči pokali. — G. župnik so nam priporočali častiti Marijo in poslušati glas zvona in se zahvalili za trud in darežljivost Pongerčanov in tudi dekletom, ki so tako krasno okinčale kapelico. Podobo Brezmadežne je prav umetniško izdelal nam dobro znani umetnik Ivan Sojč v Vitanju. Zvon ima vlito podobo »Pomočnice kristja-nov« in na robu napis: »Vaščani vasi Ponger-ce 1910«. — Kakor so otroci veseli, če so pri materi, še veseljši smo mi, ko imamo v sredi vasi svojo nebeško mater. Marija naj povrne vsem, kateri so na kakoršnikoli način pripo-mogli, da smo dosegli, kar smo želeli.

Književnost.

P. Angelik Hribar: Cerkevna glashena dela, I. zvezek, obhajilne pesmi. Cena partituri in 4 glasovom 3 K 60 vin., posamezni glasovi se oddajajo po 40 vin. II. zvezek: Adventne in božične pesmi; velja partitura in 4 glasovi 4 K 80 vin., posamezni glasovi po 60 vinarjev. Založila »Katoliška Bukvarna« v Ljubljani. — Vsestransko pogrešana zvezka našega nepozabnega pokojnega skladatelja sta ravnokar v drugem natisu v lepi obliki izšla v zalogi »Katoliške Bukvarne«. — Prvi zvezek obsega obhajilne pesmi in pesmi sv. Rešnjega Telesa, drugi pa adventne in božične; vsi napevi so za mešani zbor. Kakor čujemo, bodo sčasoma izdane vse

Angelikove cerkvene skladbe. Kdo ne bo rad segel po teh lepih napevih? Odveč bi bilo jih hvaliti in priporočati; njegove pesmi slovijo daleč po naši domovini. Blagi pokojnik je pa tudi znal našemu ljudstvu ubrati prave strune; zato pa ljudstvo njegove pesmi tako rado prepeva, bodisi v cerkvi ali pri delu. Hribarjeve skladbe so se po svojem priprostem, a milem in lepem slogu takoj udomačile, saj bil je v resnici ljudski skladatelj in ga smemo po pravici tako imenovati. On je vedel, kakšni napevi prijačo našemu ljudstvu, zato je komponiral po njegovem okusu in si s tem postavil v srcu narodovem nevenljiv hvaležen spomin.

Kaj pravi „Vodnik marijanski“ o „Bogoljubu“?

»Vodnik marijanski, navodilo za pravilno vodstvo Marijinih družb«, je izšel. Zdaj se pa mora to, kar je tam notri pisano, pri naših družbah res izpolnovati.

»Vodnik marijanski« je pisan in naprodaj samo vodnikom Marijinih družb. Bilo bi pa prav, ko bi tudi udje vedeli in imeli pred seboj marsikaj tega, kar ima »Vodnik« v sebi, seveda kolikor to ude same zadeva.

Zato bo nekaj tega, zlasti poglavje o apostolskem delu in o odsekih, prinesel »Bogoljub« ali se bo pa morda izdalo v posebni nalašč prirejeni knjižici, ki bo naprodaj tudi udom. Samo malo potrpeti bo treba. Urednik in pisatelj »Vodnika« ima toliko posla na vse strani, da pri najboljši volji ne more vsega tako hitro izdelati, kakor bi sam rad. Posebno jeruzalemsko romanje mu je vzelo silno veliko časa. Tako romanje in priprave zanje, to ni malenkost. Še sedaj ni vse urejeno in končano. To je tudi vzrok, zakaj napovedanega novega molitvenika še sedaj ni na svetlo. Ni mogoče drugače, kakor ponizno prositi še malo potrpljenja; čimprej bo mogoče! Medtem naj se stari molitvenik malo obrabi, da boste potem lahko vsi novega kupili. Ker če bi nekateri imeli starega, nekateri novega, bo to motilo.

Za danes naj bo ponatisnjeno iz »Vodnika«, kar je v njem pisano o »Bogoljubu« in kar je treba pomniti zlasti okoli novega leta.

Družbeno glasilo.

Vsaka organizacija in vsaka posamezna stroka ima že svoje glasilo ali, če ne samostojnega glasila, vsaj svoj oddelek v kakem listu. Organizacija, tako razsežna kakor so naše Marijine družbe, gotovo nujno potrebuje svojega glasila. In tako glasilo imamo; imenuje se »Bogoljub«.

Ako pa imamo glasilo, treba, da ga družbe ali družabniki kot takega priznajo in pokažejo, da ga imajo za svojega. Zato je želeti, da je glasilo Marijinih družb po družbah in med družabniki kar najbolj razširjeno.

To še zlasti iz tega-le razloga:

Marijine družbe, ki se vodijo po prvotnih vzornih pravilih, imajo shod ne le vsak mesec, ampak vsak teden.

To je po naših farnih družbah nemogoče. Privatni shodi so že mogoči vsak teden; a shodi z govorom, moramo biti veseli, če so vsak mesec. To pa vsak ve, da se v dvanajstih polurnih govorih na leto ne da vse povedati, kar bi bilo mladim ljudem potrebno ali vsaj koristno. Kar pa našim Marij. družbam manjka na govo-

rih, to naj skušajo nadomestiti z branjem. Branje naj je dopolnilo govorov in shodov. In kako branje zlasti? V prvi vrsti tisto, ki je nalašč in naravnost zanje pisano. To pa je ravno družbeno glasilo. Tukaj so poročila iz raznih krajev, kako delajo tukaj, kako ravnaajo tam, primerni nauki, spodbudni zgledi, — vse to mora dobro vplivati na bravce-družabnike. Družabniki, vrstniki med seboj, sami pišejo lepe reči iz vzpodbujajo drug drugega k lepemu življenju, k apostolskemu delovanju. Tisti pa, ki tega ne bere, o vsem tem lepem in vzpodbudnem — ničesar ne ve. Gotovo je — če ima branje sploh kak vpliv na bravca, in kajpada ga ima — da so tisti družabniki, ki vsega tega ne berejo, dosti na slabšem od tistih, ki berejo. Dobro berilo, posebno še družbeno glasilo, je izdaten pomoček vodniku pri vodstvu družbe. Zato bo pa tudi skrbel, da ga bodo njegovi družabniki kolikor moč vsi imeli in prebirali. Vzor je: kolikor družabnikov — toliko »Bogoljubov«; ali ker je časih v eni hiši po več družabnikov, torej vsaj približno toliko. To pravilo so postavili pri nemških kongregacijah: **»Noben družabnik brez družbenega glasila!«**, to povdarjajo pogostokrat. In kar je za Nemce potrebno, je tudi za nas primerno.

Dobrih družabnikov sploh ni treba mnogo ponujati s to rečjo. Oni si sami zažele takega lista, ker se prilega njihovem okusu, in bi brez njega težko bili. — Tisti, katerim pa za tako branje ni veliko, pa ravno s tem kažejo, da nimajo pravega okusa, torej tudi premalo dobrega duha. Tem je pa ravno zato toliko bolj potreben, da se navadijo na tako hrano in navzamejo več pravega marijanskega duha.

Število naročnikov »Bogoljuba« je torej merilo gorečnosti v družbi; in najboljše so tiste družbe, ki se v tej stvari najbolj približajo vzoru. Tukaj je pač na mestu plemenita tekma, katera družba se bo bolj odlikovala!

Vsaka stvar pa, ki hoče biti v redu, mora biti res urejena, organizirana. Tudi naročanje na družbeno glasilo bodi organizirano. Kakor se obiskovanje shodov in druge družbene zadeve ne smejo prepuščati samo dobri volji družabnikov in ne puščati brez nadzorstva, marveč mora biti vse v razvidu, tako tudi ta stvar. To je naloga predstojništva ali pa časniškega odseka. Ako res ne more vsak imeti svojega lista, naj bo preskrbljeno, s kom ga ima kdo skupaj, ali kje ga bo dobil, da ga bo bral.

Da bi ga mogli imeti tudi revnejši, nas je obhajala že misel, da bi »Marijino cvetje« ločili od »Bogoljuba« in izdajali cenen list za Marijine družbe same. Pa to je težko izpeljivo; in če »Bogoljub« nekaj več stane, pa tudi toliko več prinese. Zato pa, če vsak ne more imeti svojega, naj se pa vzameta skupaj po dva, ali če so prav revni, tudi po trije, da ga imajo skupaj. Če ne more ravno vsak naročen biti, pa da ga vsaj vsak bere, za to naj bo poskrbljeno. Tako bodi organizirano naročevanje in branje »Bogoljuba« po naših družbah, ker je to nekako bistven del našega družbenega življenja. Noben družabnik brez družbenega glasila!

Ni dvoma, da bo dobro branje kolkortoliko pripomoglo k boljšemu duhu v naših družbah in boljšemu življenju naših družabnikov, in s tem tudi nekoliko olajšalo delo duhovnikov.

Razume se, da to velja ravno tako za mladeniče pa tudi za moške in žene kakor za dekleta. Fantje, je prav če berejo tudi politične liste, da vedo, kako se svet suče; a nabožnega branja zaradi tega ne smejo zanemarjati. Fantje nujno potrebujejo takega branja, da se bolj vnamejo in navzamejo pravega duha.

Marijini družabniki naj bi si pa šteli tudi v čast in dolžnost, skrbeti in delati za to, da bodo »Bogoljub« imeli in brali tudi drugi zunaj družbe, ker ni samo družbeno glasilo, ampak nabožen list za

vse. Zato bodo družabniki goreči agitatorji po fari za »Bogoljuba«. Ako bi se te dolžnosti ne zavedali, naj jim jo pa vod-

nik v spomin pokliče. Sicer je pa to stvar časniškega odseka, ki naj se gotovo ustavi!

S čim naj služim?...

S čim želiš, o Mati moja,
da Ti služi hčerka Tvoja,
kaj najraje bi sprejela,
česa si najbolj vesela?

Hočeš, da pustim te gaje,
se podam v samotne kraje,
tiho, mirno naj samevam,
Tebi čast in slavo pevam?

Ti brez tega si slavljen,
kakor druga ni nobena;
jaz sem slaba in nevedna,
pesem moja pa nevredna.

Hočeš moje srčne želje,
hočeš, da pustim veselje,
da trpljenja kelih pijem,
dokler v grobu ne počijem?

Dannadan Ti tisočeri
to darijo v polni meri. —
S čim želiš, o Mati moja,
da Ti služi hčerka Tvoja?

»S čistim srcem meni služi,
z njim ponižnost sveto združi.
služi zvesto mi do groba:
čaka te nebes svetloba!«

Dala si, premila Mati,
svojo voljo mi spoznati:
Drži me, da ne omagam,
daj mi moč, da srečno zmagam!

F. C

Sv. Stanislav Kostka.

(Konec.)

Pogled na mrtvega Stanislava Kostka je bil veličasten. On, tako cvetoč in dobro ohranjen mladenič, komaj 18tih let, sin bogatega poljskega plemenitaša, je ležal na tleh na trdi blazini, kot prava podoba lepote in ponižnosti. V roki je držal rožni venec, ki je bil posvečen njej, ki jo je imenoval svojo mater. Obraz njegov je bil še vedno jasen in smehljajoč in ves srečen — nadnaravna lepota, ki je bila razlita po njem, je kazala bolj angela, nego človeka.

Praznik Marijinega Vnebovzetja se je pričel v hiši sv. Andreja prav žalostno. Novinci so bili otožni in so žalovali iz dna srca, ko so zvedeli, da so izgubili ljubljenega sobrata. Prišli so, da ga vidijo še enkrat in da molijo ob njegovem truplu. Toda kako so se začudili, ko so ga zagledali na tleh mrtvega, pa skoro nespremenjenega. Ko bi ne imel zaprtih oči,

bi lahko mislil vsakdo, da še živi, ker tako polno življenja je bilo njegovo lice.

Ali kmalu so se spremenile solze žalosti v solze veselja, saj ni nihče dvomil, ampak nasprotno vsak je bil prepričan, da se Stanislav že veseli ob vznožju nebeške Matere gori v nebesih, kar si je tako iskreno želel.

To njihovo vero in prepričanje je še bolj potrdil P. Hieronim Otelli, mož velike pobožnosti. Prišel je, da vidi Stanislava Kostka še enkrat, in ta jim je pripovedoval sledeče:

»Zjutraj sem se prebudil, ko je še bila noč in prva moja misel je bila pri Kostku. Namenil sem se obiskat ga takoj, ko napoči zora, a medtem me je objelo nekako polspanje. Takrat se mi je sanjalo kot da grem proti vašemu samostanu, da obiščem na smrtni postelji Stanislava Kostka. Nasproti mi pride eden iz-

med vas in me vpraša, kam sem namenjen. K bolnemu Stanislavu, sem mu odgovoril. A mož me je pogledal žalostno in odvrnil: Prihajate prepozno. Sveti Stanislav je že izdihnil svojo blago dušo in se veseli slavnosti Marijinega Vnebovzeta gori v nebesih, kamor si je tako želel.

Nato se prebudim. Naglo se oblečem in se napotim takoj tu sem, kjer sem zvedel, da je umrl dobri Stanislav, ravno v tistem času, ko sem imel jaz to prikazen.«

Tako je končal P. Otelli, pokleknil poleg umrlega Stanislava, molil pobožno in mu poljubil noge.

Kmalu nato se je jela polniti hiša očetov jezuitov. Ko so zvedeli Rimljani o smrti Stanislava Kostka, so prihiteli vsi, da ga vidijo še enkrat, brez razlike sloja in stanu. Jokali so ob mrtvem truplu, molili na glas; drugi pa so se zopet veselili, da imajo v nebesih tako dobrega priprošnjika. Proti redovnim postavam se je celo dovolilo, da so smeli okrasiti njegovo truplo s cvetjem in zelenjem, ki je bilo kot jasno znamenje nedolžnosti in čistosti.

P. Frančišek Tolet, eden izmed najbolj učenih in najbolj pobožnih članov Jezusove družbe, ki je postal pozneje celo kardinal, je vzkliknil, ko je videl, kako hiti ves Rim, da vidi še enkrat mrtvega Stanislava, navdušeno in začudeno: »O moj Bog, ta mladi Poljak živi v ljudskih srcih že zdaj kakor svetnik, vsak je srečen, da more vsaj še enkrat poljubiti njegovo redovniško haljo, ali Bog ve, kako bo z nami, kadar umrjemo mi!«

Brat Avgustin je dejal, da je hotel reči P. Tolet s temi besedami, da vsi, ki so doživeli v tej družbi še toliko starost,

so veliko manjši po zaslugah in dobrih delih, kakor mladi 18letni Stanislav Kostka, kajti pobožnost se ne šteje po množini let, ampak po resnični vdanosti do Boga.

Sedaj šele se je začelo govoriti o Stanislavu vse križem in povsod. Kdor je vedel le najmanjšo stvarico, ali dogodek iz njegovega življenja, ga je povedal prijatelju in ta zopet naprej. Saj ni nič čudno, če je postal Stanislav Kostka tako splošno znan. Spovedniki so ga dajali spokornikom za zgled ponižnosti in ljubezni, pridigarji so omenjali in proslavljali z gorečimi besedami njegovo pobožno življenje.

In ali se ni resnično zgodil čudež? Tako krepak in zdrav mladenič, ki je dopolnil komaj 18. leto, umre nenadoma v par dneh, in to na isti dan, ko ga je dolgo časa že sam napovedoval. Posebno pa je vsakega zanimalo, kako se je prikazala Stanislavu Marija sama nekoliko dni pred njegovo smrtjo.

Zdaj biva Stanislav že nad tristo let v neizrekljivi nebeški slavi — zgled in spodbuda vsem mladim ljudem, zlasti še mladeničem, naj bi hodili po njegovih stopinjah. Posebno mladeniči naših Marijnih družb naj bi častili sv. Stanislava kot svoj vzor. Stanislav je posebno ljubeč svetnik, velik častivec Marijin in poleg tega še slovanskega rodu. Zato naj bi naše Marijine družbe zlasti njega imele za svojega družbenega patrona. Mladeniči naj bi se pa ob njegovem zgledu vнемali. Kratkih 18 let goreče božje in Marijine službe in za tako kratko zvestobo — tako plačilo! To naj bi vspodbudilo vsakega Marijinega mladeniča, da vzklikne s sv. Avguštinom: Če je mogel ta, — zakaj pa bi jaz ne?!

Mater dolorosa.

Silvin Sardenko, Mater dolorosa. V sedmih dramatskih slikah. Ljubljana 1910. Cena 1 krona.

»Mater dolorosa« (Zalostna Mati božja) je bila v pripovedni pesniški obliki objavljena v »Dom in Svetu« leta 1908. Že takrat

so jo splošno občudovali kot eno izmed najlepših in najgloblje občutenih del našega pesnika; tudi med priprostim ljudmi je imela mnogo vnetih bravcev. Sedaj je pa to pesniško delo izšlo v popolnoma prenovljeni obliki, poglobljeno in za dramatične predstave prirejeno. Dramatična stran tega umotvora je bila že večkrat na gledaliških odrih z velikim uspehom preizkušena; šele potem se je pesnik odločil, da ustreže mnogim željam in izda to prelepo in globoko ginljivo delo. Prepričani smo, da bode naše ljudstvo z veseljem seglo po tej knjigi; najbolj bode pa razveselila naše ženske Marijine družbe in druge ženske organizacije. Saj je knjiga posebej posvečena »Mariji in njenim družbam«. Naše ljudstvo že od nekdanj ravno verske stvari najbolj umeva, najrajši in z največjim užitkom posluša ali bere. Tako je tudi »Mater dolorosa« prijetno in vzpodbudno berilo, po katerem boš v prostih nedeljskih urah in dolgih zimskih večerih zopet in zopet z veseljem segel. Še večji užitek bode nudila »Dolorosa« kot gledališka predstava. Na odru se bode še živahnejše pokazala vsa lepota tega umotvora, ki v sebi združuje svetopisemsko globokost in preprostost. Vse-

bina je lahko umevna in vsaj deloma že znana vernemu ljudstvu, a vendar še vedno tako zanimiva in globoko ginljiva. Posebno zadnje štiri slike so zelo živahno prirejene. Iz knjige diha globoka nežna žalost, ki pa ni brez solnca in tolažbe; saj je Devica Marija trpela tudi za nas in tako postala tolažnica žalostnih, kakor nam prelepo pojejo zadnje vrstice Sardenkove knjige:

Vse bridkosti sem prestala,
preihkala slednji vzdih;
kaj da ne bi mogla biti
Tolažnica žalostnih.

Oseb je devet, med njimi samo ena moška vloga (sv. Janez), ki jo pa lahko prevzame tudi ženska. — Uprizarjanje tega dramatičnega dela še posebno zato priporočamo, ker ima veliko vzgojno in izobraževalno vrednost. Male težave, ki bi jih morebiti prizadelo učenje in uprizoritev te igre, bodo bogato poplačane z uspehom. Opozarjamo torej Marijine družbe in vse ljubitelje lepega in vzpodbudnega berila, naj si kmalu omislijo to lično knjigo. Naroča se v »Katoliški Bukvarni« v Ljubljani. Sezite pridno po nji!

Marijine hčere na delo za abstinenco!

Velike važnosti za sedanji čas je abstinenca. Drage Marijine hčere, se Vam li ne dozdeva, da smo tudi me poklicane k delu za abstinenco? Morebiti ste v kraju, kjer se ljudstvo malo ali celo nič ne zana za ta velevažni klic. Koliko koristnega lahko ve storite v tem oziru! Seveda najprvo morate same postati abstinence. Ne bo Vam težko, napravite sklep, nobene alkoholne pijače ne užiti, toda trden, jeklen, neomajen sklep, najmanj za eno leto. Malo zatajevanja bo že treba, ali v tem zatajevanju postal Vam bo sklep nekako svet in tako lahek za izvršiti. Ko začneš temeljito, uvidiš, da je vsaka kapljica alkoholne pijače brezpotrebna, tudi brezpotrebna z ozirom na zdravje, izvrstno se izhaja brez nje. In tedaj, drage sestre, na delo! Pri prvem shodu Marijine družbe, pri prvem zborovanju dekliške zveze, pri prvem sestanku začnite, zbirati, ustanovite abstinenčni odsek! Na-

stopi, ojači se, draga sestra, ki si vneta za blagor človeštva, navdušuj zbrane tovarišice, in kar Ti jih precej vpiši, iz ljubezni do Matere Marije Ti gotovo ne bodo odrekale. In tako, ko bodele same stopile v četo, ki se bojuje proti alkoholu, videli in spoznali bodo tudi drugi, da se bojujete za dobro stvar ter se Vam pridružili.

Po Vašem delu preprečeno bo marsikaj hudega; le pomislite, koliko pregreb se dela v pijančevanju!

Ne ustrašite se morebiti nepovoljnega uspeha, mogoče pri odraslih, — začnite pri mladini, iz malega raste veliko, bodočnost je mladine. Brez alkohola ostane jasen razum, krepko živčevje, in ravno to je treba mladini, da se ohrani zdrava in močna na telesu in duši, da krepko stopa v svet, da premaga vse one sovražnike, notranje in zunanje, ki pogubonosno na mladino prežijo.

Zatorej z veseljem na delo, ustanovite, širite abstinenčne odseke, razširjajte med ljudstvo »Zlato Dobo«, »Sveto vojsko«! Tudi ve najdete v njih mnogo gra-

diva za govore, ki jih prirejte pri Vaših sestankih!

Na delo tedaj, ker resnobni so dnovi,
A delo in trud Vam nebo blagoslovi!

Marijina hči.

Presajena lilija.

(V spomin umrli sosestri Ivanki Bohinc z Visokega.)

Zopet je posegla v mlado življenje neizprosna jetika. Na Marijin dan, v soboto dne 8. oktobra, po Ave Mariji je umrla naša sestra Ivana v 18. letu. Od zorne mladosti že si je izvolila Marijo za svojo duhovno Mater. Marija pa je to rahlo cvetko kmalu presadila v svoj nebeški vrt, tja, kjer mine vsaka bolezen, kjer se izpolnijo vse želje Marijinih otrok. Srečna Ivana!

Za hip se ozirno na njeno hudo belezen, kako veliko je imela trpeti za nebesa. Večkrat je rekla: Rada ozdravim; ako pa je božja volja, da umrjem, naj se tako zgodi! Mesec pred smrtjo, ko smo jo prišle obiskat, nam je rekla: Zdaj bom pa kmalu umrla; mogoče danes leto že pride katera za menoj. Nikar ne žalujte, saj jih dobimo v nebesih veliko, in z njimi bodemo skupaj rajale. Zadnji dan jutraj pa je rekla: Zdaj bo pa kmalu boljše. Tem potom bodi izrečena lepa hvala našemu č. g. voditelju za previdenje s svetotajstvi za umirajoče preljubi rajnici. Zadnje tri dni kar

vsak dan.

S križem v roki, z družbeno svetinjo na prsih umrla je Ivanka. Njena duša pa je poletela v zračne nebeške višave kot mlada nevesta k svojemu Ženinu. Njen pogreb dne 11. oktobra je pričal, kako priljubljena je bila nam vsem. Na njenem domu smo se zbrale večinoma vse sestre ter jo spremile na zadnjo pot, potoma moleč sv. rožni venec. Pri novi, že skoro dodelani kapeli čakala sta oč. gospoda, da blagoslovita rakev.

In jaz, ki stojim ob tvojem grobu, in tovarišice, ki hodijo mimo tebe, želeč ti večnega pokoja? . . . Kdaj pridemo za teboj? Ali bomo srečne kakor ti? Ali nas bo Marija vesela?

Poslušala sem glasove, ki so vstajali v moji duši ob pogledu na tvoj rani grob, in v duši je vstal sklep: Ostanem zvesta Mariji, Ivana; na veselo svidenje v večni Marijini družbi!

Gorenjka.

Kako se gibljemo.

Iz Višnjegore. Naša farna knjižnica dobro deluje ter se prav pridno prebirajo nanovo naročene knjige. Vesel dan je bil za našo župnijo zadnji dan meseca avgusta, ko se je praznovalo celodnevno češčenje in so skoro vsi farani prejeli sv. zakramente ter se pridno udeleževali določenih ur. Rožnovensko nedeljo, glavni praznik naše Marijine družbe, pa je bilo skupno sv. obhajilo in nanovo sprejetih 17 članic v Marijino družbo. Tudi petje bolj povzdiguje življenje pri naši družbi, katero poučujejo preč. g. kaplan V. Tomec. Na porcijunkolske odpustke o Vseh svetih za verne duše v vicah tudi nismo pozabili. In odseki se tudi gibljejo. Olepševalni že izvršuje pridno svojo nalogo. Časniški ta je bil malo zadremal, zdaj okrog novega leta se bo pa prebudil in povsod poagital. Treznostni odsek tudi agitira za nove ude, vmes tudi kako neslano pobere, pa to gre samo mimo ušes.

Družba treznosti šteje okrog 150 udov, med temi kakih 10 popolnih in nekaj tudi dosmrtnih udov. No, pa če se Vam, gospod urednik, premalo zdi, se bo pa še povikšalo, saj to nas nič ne stane. (No, no, potem pa le! — Pa da bi vsaj povsod tako bilo! Ur.)

Železniki. Naša Marijina družba je priredila 25. septembra veselico, pri kateri se je predstavljala »Vestalka«, žaloigra v petih dejanjih. Igra se je dobro izvršila na splošno zadovoljnost obilnih gledalcev, zato se je pa drugo nedeljo še enkrat ponovila. — 9. oktobra pa je romala naša Marijina družba s svojim vlč. gosp. voditeljem na Sveto Goro. Jutraj ob pol 7. uri je bila sv. maša, pri kateri so pele naše družbene pevke. Po sveti maši pa je bilo skupno sv. obhajilo za družbo in litanije Matere božje. Potem je bil govor in po govoru je bil na novo sprejet v Marijino družbo 1 mladenič. Mlad. družba se je tudi že

pomožila za 8 članov. Pri nas smo ustanovili takozvane društvene večere in sicer vsak teden enkrat za fante in enkrat za dekleta. Pri teh shodih bodo vselej prisotni č. g. župnik in se nam bo kaj poučnega in koristnega bralo in razlagalo, tako da nam zimski čas ne bode potekel brez vse koristi. Tudi pogosto in vsakdanje sv. obhajilo se vedno bolj množi.

Polica pri Višnjigori. Krasen dan je doživela naša Marijina družba 16. oktobra letos, ko so č. g. dekan ob asistenci višnjegorskega in domačega g. župnika blagoslovili novo družbeno zastavo, krasno delo gdčne. Sattnerjeve, ročno vezanje v zlatu na belem damastu. Zahvaljujemo pa se iz srca č. g. dekanu, čč. gg. župnikoma višnjegorskemu in prav posebno domačemu, našemu skrbnemu voditelju, gospej botri in vsem tistim dobrotnikom, ki so nam pomagali z denarjem ali s kakršnimkoli dobrim delom, da se nam je uresničila naša najiskrenejša želja!

Dolenjvas pri Ribnici. Na praznik svetega Roka, cerkvenega patrona, je vsprejel vlč. g. dekanijski voditelj Fr. Krumpeštar lepo število novih članic. Popoldan smo imele slovesen shod, pri katerem je isti gospod z vneto besedo vnel Marijine hčere, naj bomo vsi otroci Marijini z besedo in življenjem, apostoli svete čistosti in treznega življenja. — 8. novembra je umrla Neža Klun iz Dolenjevsi v 24. letu starosti. Spremile smo jo z zastavo in krasnimi venci. Zapele smo ji v slovo pred hišo žalosti in ob odprtem grobu par žalostink.

Mladeniška in dekliška Marijina družba Čemšeniku sta imeli dne 23. oktobra lepo slovesnost, ko so gospod dekan Janez Bizjan, dekanijski voditelj, sprejeli nove ude v naši Marijini družbi. Deklet je bilo sprejetih 26, fantov 16. V prelepem nagovoru, ki so ga imeli gospod dekan na obe družbi, so poudarjali in lepo pojasnili pomen Marijinih družb. Srčna hvala gospodu dekanijskemu voditelju za prelep nagovor! Veselo znamenje je to, da je stopilo 16 fantov v Marijino družbo, in to brez vsega bobnanja, brez vse agitacije, brez vsega ropotanja. **Ne smemo obupavati nad mladeniški Marijinimi družbami, ne obupavati nad fanti! Šestnajst korajžnih fantov je lepo številce! In če pri nas toliko, zakaj ne drugodi še več?!** (Prav res! Ur.)

Vače pri Litiji. Naša Marijina družba se poleg vestnega udeleževanja mesečnih shodov in prejemanja sv. zakramentov tudi sicer dokaj živahno giblje. Seveda kakega društvenega doma in predstav si še ne moremo privoščiti, ker živimo v manj ugodnih razmerah. Vendar smo pa napravili izlet na

Sv. Planino 30. maja t. l. ter se udeležili skupnega shoda na Limbarski gori dne 19. septembra. Brez nas bi se tudi prepotrebno izobraževalno društvo na Vačah dne 3. julija t. l. ne bilo ustanovilo, kar se je zlasti poudarjalo v nedeljo, 6. novembra, ko nas je obiskal vlč. g. škofijski nadzornik Janez Kalan ter sprejel zopet 15 članic v družbo. Brez zunanega šuma smo z veselim srcem proslavili svojo desetletnico. Družba šteje danes 77 članic, ker se nesposobne ne sprejemajo in ne obdrže.

Od tržiške dekliške Marijine družbe se nam piše: V oktobru smo imele družbin shod v cerkvi sv. Katarine v Lomu ob zelo veliki udeležbi vernikov, ki so ono popoldne prihiteli v Lom. 23. oktobra smo napravile v dvorani pri Bastelju predstavo, ki je bila izborna obiskana. Uprizorile smo veseloigro »Učiteljica hoče biti« in legendo »Nebeška vratarica«, deklamovale Sardenkovo »Solncu mojega dneva« in zapele nekaj pesmic. — Škofovih knjižic »Dekletom« smo razdelile 39 in prebrale. — Ena članica, Antonija Meglič, je stopila v zakonski stan. Pri sv. maši smo ji pelev v slovo družbine pevke. — Pred nekaj tedni je vpeljal g. voditelj »Čebelico«, ki je v teku dobrih par tednov zbrala že blizu sto kron. V nedeljo, 6. novembra smo imele volitev. Izvolile smo dosedanjo zaslužno prednico gdčno. Zofijo Pirc, k staremu odboru, obstoječem iz pet svetovalk, smo izvolile še tri nove, tako da obstoji predstojništvo iz osem svetovalk in prednice. — Na praznik Brezmadežne imamo skupno obhajilo, popoldne pa tretji slovesni sprejem v to pripravljenih kandidatinj. Z novim letom se hočemo potruditi, da ne bo članice brez družbinega glasila »Bogoljuba«. Odseki so pridno delovali, zlasti odsek za družbo treznosti je nabral lepo število članic. (Bravo! Ured.)

Iz Črnegavrha nad Idrijo. Naša Marijina družba vedno krepko raste in se razvija. Praznovala je letos 15. avgusta že šestnajstletnico svojega obstanka; torej je bila že ko med prvimi ustanovljena. Tudi ta dan je bilo zopet dvajset deklet na novo sprejetih. Č. g. M. Zevnik pa so imeli ob tej priliki resnobi govori o pripravi na smrt, za kar se jim najtopleje zahvaljujemo. — Dekleta v Marijini družbi so po večini prav pridna, se radi udeležujejo rednih mesečnih shodov in skupnega sv. obhajila. Nekatere hodijo tudi vsak teden k spovedi in med tednom večkrat k svetemu obhajilu, nekatere tudi vsak dan. Vpeljana je tudi lepa glasna molitev v cerkvi; še to bi bilo želeli, da bi se vsaj bolj bližnja dekleta

bolj redno udeleževale sv. maše tudi ob delavnikih. Opazi se pa vendar v družbi tudi nekaj plevam podobnega; je pa gotovo za družbo najbolje, da se take postavijo ven iz družbe na veter, da jih odnese v svet, po katerem toliko hrepenijo. Za treznost smo se tudi zganili; jo že imamo ustanovljeno družbo, v katero je vpisanih precejšnje število udov, eni so v prvi, drugi v drugi stopinji. 23. oktobra je bilo zelo koristno in podučno predavanje, h kateremu je bila povabljena tudi Marijina družba. Predavali so č. g. kaplan o alkoholu; dokazali so s številkami, koliko denarja da se izda za to tako nepotrebno pijačo in nas vabili v družbo treznosti.

S Cola. Naša Marijina družba šteje največ članic, kar jih je na Vipavskem. Imele smo že več veselic, čisti dobiček smo porabile v to, da smo si kupile krasno zastavo, pod katero se zdaj lahko s ponosom zbiramo. Imamo tudi redno mesečne shode, katerih se z največjim veseljem udeležujemo. Ustanovili smo tudi tri odseke, in ti so: 1. za olepšavo cerkve, 2. za razširjanje dobrih knjig in časnikov, 3. pa odsek treznosti. Vsi odseki vestno izvršujejo svojo nalogo, posebno pa zadnji, v katerem so zapisane vse članice. — Od 2. do 5. novembra smo imeli duhovne vaje. Pri tej priložnosti smo tudi ustanovili »Bogomilov«, v katero so se zapisale skoraj vse članice.

Hoče pri Mariboru. Neusmiljena bela žena nam je pokosila tri članice Marijine družbe. Prva je Terezija Kučer v 17. letu. Pokopali smo jo 24. junija. Druga Marija Valcl, stara 23 let, pridna Marijina hči. Več družbenic je pristopilo na dan pogreba, dne 29. septembra, k mizi Gospodovi in darovalo sv. obhajilo za njo. Tudi pevke so ji zapele v slovo. Tretja Marija Pukl, stara 18 let. Dne 29. septembra je še bila navzoča pri pogrebu Marije Valcl; čez mesec dni je že ona morala zapustiti svet. V nedeljo zjutraj je bila previdena s sv. zakramenti, v torek zjutraj, par trenutkov pred smrtjo, je rekla svoji materi, da bo morala skoraj iti, ker jo že Marija pričakuje in je potem mirno v Gospodu zaspala. Vse tri smo spremljale v belih oblekah in z družbenimi znaki k večnemu počitku.

V molitev se priporočajo:

Javne zadeve: Sveti oče in škofje cele Cerkve. — Tržaška škofija, da bi dobila apostolskega škofa. — Krška (celovška) škofija. — Skupni odpor katoličanov proti mednarodnemu framasonstvu. — Katoliško gibanje aa Hrvaškem. — Katoliška cerkev v

Bosni. — Katoliški misijoni med Bolgari. — Katoliški napredek v Sveti deželi. — Katoliško časopisje in zatrtje slabega. — Nagle in neprevidne smrti reši nas, o Gospod!

Zasebne zadeve: Neka Marijina hči za zdravje in primerno službo. — Neki slovenski delavec in njegova žena na Nemškem za zdravje. — Neka oseba iz Z. za zdravje. — Neka Marijina hči za dušni mir in zmago skušnjav. — Neki mož na Goriškem, tri mesece hudo bolan. — Vse že priporočene, pa še ne uslišane zadeve.

Darovi.

Za »Dejanje sv. Detinstva«: Č. g. L. Turšič, župnijski upravitelj, 7 K, zbirka šolskih otrok v Dol. Logatcu, in 19 K 20 v., zbirka šolskih otrok v Zgor. Logatcu; č. g. Ivan Mrak, administrator v Spodnji Idriji, 31 K 73 vin.; č. g. Karel Čigon, vikar v Vojšćici, 2 K 20 vin.; č. g. Ciril Zamar, kaplan v Solkanu, 38 K; č. g. Anton Abram, kurat v Št. Petru, 12 K; Ana Čadež 2 K; Marija Kmet 2 K; neimenovan 50 K.

NB.I Vodstvo »Dejanja sv. Detinstva« prosi, naj bi blagovolili čč. gg. nabiratelji, ki žele, da se nabrani zneski objavijo v prihodnjem letnem poročilu, poslati denar vsaj do 15. decembra, ker se bodo takrat računi zaključili. — Za bodoče bo vodstvo preskrbelo položnice.

Za bratovščino sv. Dizma (za duše v vicah): Č. g. Ivan Čebašek, župnik v Polhovem Gradcu, 12 K 60 vin.

Slovenski misijon: Neimen. 50 K 60 vin.

Za poganškega otroka: 30 K; neimenovana za odkup dečka »Janez« 30 K in ene deklice 15 K.

Za misijone: Marijina družba v Novakih 5 K 70 vin.

Za Bosno: 4 K.

Za zavod »angela variha« v Šiški: M. Straus 3 K 20 vin.

Za cerkev sv. Jožefa: † Alojzija Hostnik 100 K; vlč. g. Sim. Ažman 50 K; Frančiška Gorjanc 10 K; msgr. Peterlin 20 K; kanonik Povše 10 K; † Štupica 50 K; tomišelski farani 129 K; podkrajski farani 130 K; Osp (Istra) 198 K; postojniški farani 53 K; več neimenovanih 16 K; Knific Fr. 3 K 20 vin.

Naznanila jeruzalemskim romarjem: Fotografije do danes 19. novembra še niso prišle, dasi smo jih že zahtevali pismeno in brzojavno. — Poslanih 3500 podobic je bilo takoj razpečanih; naročenih je novih 5000. — Lastnika dveh najdenih križcev in pravi lastnik najdene pelerine se še sedaj niso oglašili.

Položnice

smo priložili tej številki **«Bogoljuba»**. Pora-
bite jih, cenjeni naročniki, samo za **dosedanje**
stare naročnike za poravnavo naročnine za
prihodnje leto. Poslužite se jih kolikor mogoče
kmalu, kajti čim prej nam pošljete naročnino,
tem bolj nam olajšate ogromno delo ob novem
letu. — Za **nove naročnike** pa zahtevajte
drugih položnic ali pa zapišite na položnico,
ki jo imate pri roki, dve besedici: **Nov Bo-**
goljub. — Pri **naznanilu novega naslova**
dostavite vselej tudi dosednji **stari naslov**,
ker sicer ne moremo izbrisati dotičnega naslova
v svojih zapiskih. **Čimbolj natančno in za-**
nesljivo bodete zapisavali svoje stare in
nove naslove, tembolj v redu bodete list
prejemali. Prosimo pa tudi pri tej priliki, naj
se pošilja naročnina in reklamacije edino
le na **upravišтво «Bogoljuba»** in ne na
«Katol. Bukvarno» ali na **uredništvo**.

Najstarejša slovenska tvrdka te stroke.
Obstoji že nad 38 let.

Ana Hofbauer

imejteljica zaloge cerkvene obleke in orodj
Ljubljana, Wolfova ul. 4

Boli lajšajoče, hladilno, zdravljenje pospešujoče

Praško domače mazilo

iz lekarne B. Fragner-ja Praga

Dobi se v vseh lekarnah
Pristno le po 70 vin. in s to
varstveno znamko.

3079a

ženske lase

M. Podkrajsek frizer za dame in gospode
Sv. Petra cesta 32, Levčeva hiša.
— Izdelujem vsa lasna dela. —

odstrižene in
zmešane ku-
pujem po naj-
višji ceni

Prebavo pospešuje, tek vzbuja, milo odvaja
slovito sredstvo za negovanje želodca

dr. Rose balsam

iz lekarne B. Fragnerja v Pragi.

V vseh lekarnah. 3079

Pristen le s to varstveno znamko.

Steklenica 2 in 1 krono.

Bukovi in topolovi hlodi

3200

v dolžini do 2 1/2 in močni 30 cm in več, v vsaki množini
se kupijo. Ponudbe s ceno od bližnje želez-
niške postaje proti takojšnjemu plačilu na **S. M. Rů-**
bner, veletrgovina z lesom, Dunaj II/2, Kaiser Josefstr. 39

3350

Kdor rabi

dobre in pristnobarvne zimske **barhente**, **flanel** za
srajce in drugo perilo lanene in bombažaste **kanafase**,
cefire, **plafno**, **inlet**, **brisače**, **rjuhe**, **zimsko**
blago za dame in gospode, **žepne robce** in druge
tkanine, naj se obrne zaupno na krščansko trdko:
Jaroslav Marek, ročna tkalnica št. 45 v Bistrem pri Novem Mestu
ob Met. (Češko). V zalogi imam tudi veliko množino **ostan-**
kov zimskega barhenta, flanel, kanafasa itd. in razpo-
šiljam po 40 m za 18 K, prve vrste za 20 K franko
po povzetju.

Vzorci se pošiljajo zastonj in poštne prosto. Od ostankov se
vzorci ne pošiljajo. **Dopisuje se slovensko.**

Tolažilo bolnikov

iz lekarne B. Fragnerja

STELLA FLUID

Proti revmatizmu, protinu, trganju po udih,
revmatičnem glavobolu in zobobolu je
Stella Fluid neprecenljive vrednosti. Učinek
presenetljiv. Od mnogih zdravnikov priznано
in odlikovano od tisoč priznanih pisem. Samo
pristno z zvezdno znamko, 12 majhnih ali pa
6 dvojnatih steklenic K 5 —, 28 majhnih ali
12 dvojnatih steklenic K 8-50 franko pošilja
edino izdelov. lekarnar **S. Zaloscer**, Zvezdna
lekarna, **Dol. Tuzla št. 4**, Bosna. Za trdo-
vratne želodčne bolezni in motenje pre-
bave je najboljša želodčna sol **«Stella»**. —
Skatljica K 1 —, 6 skatljic K 5 —. Obe sredstvi
sta ljudski in domači zdravili in bi jih ne smelo
manjkati v nobeni hiši, ker sta tudi **zaklad**
za zdrave. 2792

Perilo

Pišite po cenike od perila za gospode, dame
in otroke, preprog in pa vzorce od platne-
nega blaga na tkalnico in tovarno perila

Oswald Lellek,
Toplice, Belohrad (Češko)

12 Dobite iste s povratno pošto 2836

zastonj!

Kamnoseški izdelki iz marmorja za cerkvene in pohištvene oprave,
spomeniki iz marmorja, gra-
nita ali sijenita, apno živo
in ugašeno se dobi pri

3696

kamenarskem mojstru

Kolodvorska ulica

Ljubljana

Višjega štab. zdravnika in fizika dr. Schmidta znamenito

OLJE ZA SLUH

odstrani hitro in temeljito nastalo gluhoti, tečenje iz ušes,
šumenje po ušesih in naglušnost, tudi ako je že zastarano.
Steklenica stane 4 K z navodilom o uporabi.

Dobiva se samo v lekarni pri "Črnem orlu" na Novem
trgu v Celovcu. 1984 7-1

Ceno Posteljno Perje

172

1 kg sivoga skubljenega perja K 1, poinelega
K 2-80, belega K 4, finega K 6, najboljšega skub-
ljenega K 8, sivoga puha K 8, belega K 10, prs-
nega puha K 12, od 5 kg nadalje poštnine prosto.

Dovršene postelje bogato napolnjene,
iz zelo gostega jako trpežnega rdečega, mo-
drega, belega, ali rumenega inlet-nanking-bлага

1 pernica vel. 180x116 cm z blazinama, velikost 80x58, napol-
njena z jako lepim mehkim perjem K 16 s polpahom K 20, s
puhom K 24; posamezne pernice K 12, 14, 16 vzglavnica K 3,
3-50, 4, - Pernice 180x140 cm velike K 15, 18, 20; vzglavnica
90x70 ali 80x80 cm K 4 50, 5-50. Spod. pernica iz gradla
180x116 cm K 12, 15. Razpošilja proti povzetju pošta prosto
pri naročilu od 10 K dalje. M. Bergerv Denenici št. 1093. Češki les.
Za neugajajoče denar nazaj ali se blago zamenja. - Ceniki
o zimnicah, odejah, prevlakah in vsem drugem posteljnem
blagu zastoj in poštnine prosto.

2603

Kri! dosežejo odrasli in otroci,
bolni in zdravi. Polovico
stroškov prihranite v go-

Moč! spod'njstvu na kavi,
sladkorju in mleku,
ako pijete SLADIN.

Zdravje! to je dr. pl.
Trnkóczyja
sladni čaj.

En zavoj velja 50 vin. Dobiva se pov-
sod. Po pošti se naroča najmanj pet
zavojev pod naslovom v glavni zalogi.

Lekarna pl. Trnkóczy

v Ljubljani zraven rotovža.

Nakupujoči

oblačilno blago za ženske in moške obleke,
blagovolite se ozirati na priporočljivo trgovino

JANKO ČEŠNIK

Ljubljana :: Stritarjeva - Lingarjeva ulica

Popolna oprema za neveste. - Velika zaloga
vsakovrstnega belega perilnega blaga v bom-
bažu in platnu v poljubni širokosti. - Različne
preproge, linoleji, zastori, garniture itd. itd.
Cene nizke. Stroga solidna postrežba.

Na dobro kakovost,
ceno in
težo

je treba paziti pri kupovanju in
primerjavi mila. Nobeno mila na
svetu ne doseže

Schichtovega
mila

v vseh dobrih lastnostih, v čistoti,
izdatnosti, milobi in nizki ceni.

Pri nakupu gvanjnega blaga v Ljubljani

najdete veliko zalogo za moške in
ženske obleke, kakor tudi peril-
nega blaga, novosti v rutah
in šernah, kakor tudi vse
drugo v to stroko spa-
dajoče blago v doli
imenovanih
trgovinah

kjer je vsako dobro in prijazno postrežen

R. Miklauc

Stritarjeva (Spitalska) ulica št. 5

Pri Škofu

Pogačarjev trg (Sadni trg)

v veliki mesni hiši nasproti mokařev

Pri Miklavžu

Medena ulica zraven loterije

2682 15

Priznano dobro blago za

moške in ženske obleke

sukno, platno in drugo manufakturno
blago se kupi naj-
ceneje v Ljubljani **„Pri Gorenjki“**

Pogačarjev trg. Ostanki po znižanih
cenah.

Edina izborna priložnost za nakup za trgovce kakor tudi za zasebnike!

40 — 45 metrov lepo sortiranih ostankov samb po K 16.— I^a. I^a ostanki po K 18.—

obstoječi iz flanele za bluže in srajce, modnega ripsa, cefira, oksforda za srajce, posteljne prevleke, blaga za predpasnike, belega platna za srajce in kratka oblačila. Ostanki so 6—15 m dolgi pristno pralni in najboljše kakovosti, razpošilja proti povzetju tkalnica platna Kari Kohn, Nachod štev. 23. — Na željo pošljem vzorce od vseh mojih izdelkov zastoj in franko

3774

Gričar & Mejač

Ljubljana, Prešernove ulice 9

priporočata svojo največjo **zalogo** zgetevljenih oblek za gospode, dečke in otroke in nevesti v konfekciji za dame.

Bogata zaloga

3263

šivalnih strojev, koles, pisalnih strojev

pri

lv. Jax & sin

Ljubljana,

Dunajska cesta 17.

Najsigurnejša prilika za štedenje!

Vzajemno podp. društvo v Ljubljani

registrov. zadr. z omejenim poroštvom, Kongresni trg 19
srečema vsak delavnik od 8.—12. ure dopoldne hranilne vloge ter jih obrestuje

po 4 $\frac{1}{2}$ %

to je: daje za 100 K 4 K 50 h na leto. — Druge hranilne knjižice se sprejemajo kot gotov denar, ne da bi se njih obrestovanje prekinilo. Rentni davek plača hranilnica sama. 3458

Od 1. januarja 1911 obrestovale se bodo hranilne vloge

po 4 $\frac{3}{4}$ %

Kanonik Kalan Andrej, i. r., predsednik

Kanonik Sušnik Janez i. r., podpredsednik.

Dr. Franc Dolšak, zdravnik v Ljubljani, podpredsednik.

S. Benisch

Največja češka tordka za nakupovanje cenega posteljnega perja!

1 kg novega, sivnega, skubljenega, dobrega gosjega perja 2 K; 1 kg boljšega 2 K 40 v, polbelega 2 K 80 v, belega 4 K, belega skubljenega 5 K 10 v, 1 kg izredno finega snežnobelega, skubljenega 6 K 40 v in 8 K; 1 kg sivnega puha 6 K in 7 K; 1 kg belega puha 10 K; najfinejši prsni puh 12 K. — Pri 5 kg se pošlje franko. — **Dovršene postelje** bogato napolnjene, iz zelo gostega, jako trpežnega, rdečega, modrega, belega ali rumenega nankinblaga, 1 pernica 180 cm dolga, 116 cm široka, z dvema blazinama, vsaka 80 cm dolga in 58 cm široka, napolnjena z lepim, mehkim račim perjem 16 K, z izredno finim polpuhom 20 K, z najfinejšim sivim puhom 24 K; posamezne pernice po 10 K, 12 K, 14 K, 16 K; blazine 3 K, 3 K 50 v, 4 K. — Pošilja proti povzetju od 12 K više franko. **S. BENISCH v Dešenici 766 Sumava, Csáko.** — Zamenjava in franko vrnitev dopuščena, za neugajajoče se vrne denar. — Ceniki na zahtevo zastoj in franko